

666

ADELE PARKS

DO NOT
DISTURB

STALO SE
VČERA
V NOCI

ADELE PARKS

STALO SE
VČERA V NOCI

2014

Copyright © 2011 by Adele Parks
Translation © 2014 by Jitka Šišáková
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu ABOUT LAST NIGHT,
vydaného nakladatelstvím Headline Review, Londýn 2012,
přeložila Jitka Šišáková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba typem písma Minion Pro a TooTight: Jiří Ryška a Rajka Marišinská
Ilustrace obálky: Denisa Jánská
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2014

ISBN 978-80-7303-996-7

PŘED TŘICETI LETY

Stephanie Amstellová je obyčejná holčička ze třetí třídy, které si skoro nikdo ani nevšimne. Šedá myška. Má popelavě plavé vlásky, je hodná, nezlobí a ze školy nosí pěkné známky. Je tak nenápadná, že se o ní nikdo ani nebaví, a snad i kvůli tomu se zdá, jako by se scvrkávala a scvrkávala a byla čím dál menší. A čím je menší, tím méně je vidět. Jako by byla v začarovaném kruhu. Připadá si zrovínka jako kouzelná paní Pepperpotová z té tlusté knížky, co jim z ní paní učitelka Ictonová čte, když si na konci vyučování sednou na kousavý koberec vzadu ve třídě a čekají, až zazvoní a půjde se domů. Ano, dočista jako paní Pepperpotová, jen nemá šedivé vlasy a její věčně dobrou náladu. Ale zmenšit se umí. V tom jsou si podobné.

Doma se Stephanie směje a švitoří, protože maminka s tatínkem ji mají moc rádi (a možná až příliš ji chrání před

nástrahami světa), ale stačí kratičká cesta do školy a už se zase celá zmenší a stáhne do sebe. V noci často leží s očima otevřenými a přemýšlí o tom, že si jí ostatní děti nevšímají možná právě proto, že ji vůbec nevidí. Třeba by na ni potřebovaly lupu. Vždyť i její rodiče nosí brýle. Je opravdu možné, že se scvrkává a sesychá jako lístek na podzim? Snad taky nezhnědne a nerozpadne se? Stephanie se bojí, že dočista zmizí ze světa a ani nestihne postoupit na westfieldské gymnázium. Není se co divit, že si s tím láme hlavičku, protože poslední tři roky nedělá nic jiného, než že věčně někomu připomíná, jak se jmenuje. Pořád opakuje, že je Stephanie, ale všichni jako by to rovnou zase zapomínali. Stephanie Amstellová, proboha živého! Takové úžasné jméno! To by si měl přece zapamatovat úplně každý! Ale ona je asi tak obyčejná a průměrná, že ani neobyčejné jméno jí nepomůže. Učitelky se každou chvíli spletou a oslovují ji Sarah, Susan nebo Bethany. Učitelky, knihovnice, kuchařky v jídelně, dokonce i spolužačky, prostě všichni.

Tedy všichni až na Pippu.

Philippa Foxtonová vpadla do jejich malé školičky v Surrey, když bylo Stephanie osm a tři čtvrtě. Stephanie se dozvěděla, že nová spolužačka pochází odkudsi ze severu, což znělo nesmírně cizokrajně. Jistě se tam mluví nějakým neznámým jazykem a kdoví, zda to tam není i trochu nebezpečné. Zajímalo ji, jestli Philippa Foxtonová nemá i cizí cestovní pas a jestli není zvyklá na úplně jiné poštovní známky a peníze než ona. Stephanie neušel ani její zvláštní přízvuk, ale docela se jí zalíbil. Zněl měkce a přívětivě, a jak Philippa ustavičně štěbetala, člověka to až uspávalo jako konejšivé trylky. Tak milou a hebkou barvu hlasu Stephanie snad ještě

nikdy neslyšela. Všichni kolem ní slova ostře usekávají. Ne že by to snad znělo přímo hrubě, spíš to připomíná krátký a pevný stisk ruky, jako když vám vedoucí skautského oddílu po získání odznáčku potřese pravicí. Švitoření Philippy Foxtonové však člověka přímo hladí po duši.

Stephanie je přesvědčená, že Philippa snad pochází z jiné planety, protože jako jediná holka ze školy odmítla nosit předepsané (a vesměs velice oblíbené) zelené kostičkované šaty, dokonce i šedou sukýnku, která se nabízí jako druhá varianta školní uniformy. Namísto toho si prosadila právo nosit v teplých zářijových dnech šortky! Jako kluci! A prohlásila, že za špatného počasí si bude brát kalhoty. Přistoupila k tomu tak rozhodně a nekompromisně, až to na jedné straně trochu nahánělo hrůzu a na druhé vzbuzovalo obdiv. Těžko říct, co víc. Tatínek Stephanii kdysi vysvětloval, co znamená mít k něčemu sklony nebo genetickou dispozici. Jako příklad uváděl to, že chodí sázet na koně „častěji než je zdrávo“ a maminka se na něho kvůli tomu zlobí. Stephanie ovšem nedokázala pochopit, jak si může sotva devítiletá holčička tak vehementně prosazovat svou, a to dočista bez genetické dispozice!

Pippa se strašně ráda směje. Chechtá se ve třídě, na hřišti, v tělocvičně, a dokonce i v knihovně. Řehtá se upřímně, na celé kolo, a Stephanie teprve později objeví to správné slovo, které její smích vystihuje nejlíp – ona se totiž směje docela bezostyšně. Pippa také nikdy nečeká, až si jí někdo všimne, a dá se s ní do řeči. Vždycky se ke každému hrne první.

„Jmenuju se Philippa Foxtonová, ale skoro všichni mi říkají Pippa, protože je to kratší, takže mi tak klidně říkej taky,“ prohlásí a opakuje to každému na potkání.

Přímo předpokládá (a kupodivu správně, jak se ukázalo), že se s ní budou všichni chtít kamarádit. Bez váhání se přihlásila do kroužku gymnastiky a trampolíny a v obojím rychle vynikla, protože byla vysoká a hubená jako tyčka. Uměla taky dábelcky dobře skákat přes švihadlo a žonglovat se třemi míčky a brzy se stala nekorunovanou královnou hřiště. Když se v listopadu začalo nacvičovat školní představení na vánoční besídku, získala Pippa roli Marie, přestože byla ve škole teprve tři měsíce a tuto prestižní roli jinak dostávaly až šestačky za odměnu! Zvláštní bylo, že to žádné šestačce nevadilo a všechny tvrdily, že Pippa zahraje Marii nejlíp.

U Pippy doma se pořád něco dělo, k Foxtonovým se chodilo na svačiny a přespávat, a to i když neměla narozeniny. Směla se tam jíst pizza u televize a pít kakao u Pippy v pokojíčku. Tatínek hrával na kytaru a její maminka nosila záplavy svítivě barevných náramků od zápěstí až nad loket! Netrvalo dlouho a zavládlo všeobecné přesvědčení, že ta nová holka je strašně bezvadná, a všichni ji chtěli za nejlepší kamarádku.

Stephanie si držela odstup a Pippu zpovzdálí opatrně pozorovala. Ani ve snu ji nenapadlo Pippě závidět nebo žárlit na její výsadní postavení. Podobně jako ostatní děti i ji to hubené a vytáhlé děvčátko fascinovalo. A jednoho dne se jí Pippa představila – stejně, jako se představila instruktorce plavání, školníkovi a všem spolužákům, mladším i starším. Od toho dne mělo být všechno jinak. Stephanie Amstellová ze sebe pracně vypravila své jméno.

A Pippa obdivně vydechla: „Páni, to je nejsuprovější jméno, jaké jsem kdy slyšela!“

Stephanii ta poklona úplně vykolejila a nevěděla, kam s očima. Roztřásla se jí kolena (obě přešlepená náplastí). I ona si myslela, že má úžasné jméno, a nechápala, že to nikdo jiný nevidí. Odjakživa si přála, aby jí ho někdo pochválil, a když ta chvíle konečně přišla, nevěděla si s ní rady. Ale Pippě to bylo jedno a švitořila dál:

„Stephanie a Philippa. Stephanie a Philippa. Stephanie a Philippa!“ Doslova jejich jména zpívala, splétala je dohromady a laskala se s nimi, jako by je od sebe ani nechtěla odtrhnout. „Mám dojem, že se k sobě budeme senzačně hodit, že jo?“ zářily jí oči. „Naše jména zní tak vznešeně!“ Stephanii to překvapilo, ale líbilo se jí to. Strašně moc. A takhle se jí mělo od té chvíle líbit všechno, co bude s Pippou nějak souviset. „Máme super jména! Natuty vím, že z nás dvou budou nejlepší kámošky!“

„Fakt?“ špitla vzrušeně Stephanie.

„Stopro!“ prohlásila Pippa tak sebejistě, až tím nakazila i Stephanii. „Mně lidi většinou říkají prostě Pippa. Nevadilo by ti, kdybych ti říkala taky jen Stephi? Naše vznešená jména si necháme jen pro důležité události. Stephi a Pippa se hodí pro holky, co spolu prožívají spoustu dobrodružství a mají plno tajemství a chodí tancovat,“ brebentila nadšeně Pippa. „Stephanie a Philippa jsou zase dvě dámy, co nosí nóbl oblečení a mají vilu a manžely, kteří je strašně milují.“ Pippa si byla jistá každým svým slovem. „Takže si tyhle jména necháme na potom.“

Stephanii obrovsky zalichotilo, že si uhrančivá Pippa vybrala zrovna ji, a okamžitě se začala těšit na budoucnost, kterou jí nová kamarádka tak barvitě vylíčila. Nejdřív si budou

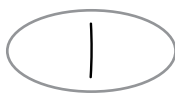
užívat legrace a holčičích tajemství a budou chodit tancovat, a až vyrostou, budou se krásně oblékat, bydlet v nádherné vile a mít báječné manžely. Znělo to skvěle.

Stephanii blažilo i to, že kdykoli Pippa vyslovila jejich jména dohromady, vždycky uváděla Stephanii jako první – ať už v plném znění, nebo zkráceně. Konečně někdo Stephanii ocenil. Konečně cítila, že někoho zaujala, že ji někdo potřebuje a doopravdy s ní chce být.

Stačil zlomek okamžiku a bylo rozhodnuto. Jedna druhou si spontánně a instinktivně zamilovaly tak, jak to dovedou jen malé holčičky. Jejich pouto mělo být rok od roku pevnější, měly mít jedna druhou čím dál raději, a to bez patosu a přehánění, ale o to upřímněji.

Od první chvíle bylo jasno – Stephi a Pippa se stanou nejlepšími kamarádkami.

PONDĚLÍ 22. BŘEZNA LOŇSKÉHO ROKU

„Ahoj, Stephi, promiň, že volám tak brzy,“ vyhrkla Pippa do telefonu překotně. Poslední dva roky se málokdy ozývala jinak než uštváním tónem, takže si Stephi už jen matně vzpomínala, jak radostně, a někdy dokonce i rozverně zněl dřív kamarádčin hlas. Jenže to bylo ještě předtím, než Pippu znenadání opustil manžel a odstěhoval se neznámo kam.

„To nic, už jsme všichni vzhůru,“ uklidňovala ji Stephanie.

„Já si říkala, že asi jo. Ty jsi ranní ptáče.“

„Hmm,“ zabručela Stephanie, aby se vyhnula konkrétnější odpovědi. Pippa si o ní vytvářela spoustu různých představ a závěrů a zrovna tenhle nebyl z nejpřesnějších. Nicméně jí v podstatě lichotil. Stephanie dělalo dobře, když si o ní lidé mysleli, že je typický skřivan. Ranní ptáčata bývají pověstná radostnou náladou a hýří optimismem a činorodostí. Třeba taková Holly Willoughbyová, Lorraine Kellyová nebo Phillip

Schofield z televize. Ti mají navíc pořád krásně lesklé vlasy a dokonalé líčení, Phillipa nevyjímaje. Stephanie chce být zrovna taková. Netouží po náročném společenském životě, nekouká do noci na reality show ani se neúčastní teatrálních nočních protestních akcí na podporu nějakého ušlechtilého bojovníka za lidská práva z kdovíjaké tramtárie. Byla by po ránu rozespalá, do ničeho by se jí nechtělo, musela by vypít litry kafe a popletla by dětem tenisky do tělocviků. Při takové představě se úplně otrásla.

I když... v duchu si říkala, jestli není na skřivánka po ránu poněkud málo veselá a rozjásaná. Lesklé kaštanově hnědé vlasy sice má, ale stojí jí dost peněz i úsilí, protože její původní barva byla špinavě blond a mezi prameny už prosvítají šediny. Vadí jí, že se pořád musí barvit, stejně jako jí vadí, že v posledních pěti letech v jednom kuse zkouší nějaké diety a vzápětí je zase porušuje. Ještě se sice nasouká do velikosti čtyřicet, ale pohodlněji už se cítí ve dvačtyřicítce. Ve skrytu duše zbožně touží mít všechno v pase do gumy, ale tyhle příšerně nemoderní kousky oblečení schovává vespod ve skříni a nosí je jen tehdy, když nikdo není doma. Občas si taky pomyslí, jaká by to byla úleva nemuset se poránu líčit, než poveze děti do školy. A ze všeho nejvíc nenávidí zpropadený budík, který jí pokaždé vytrhne ze sna. Nemine den, aby ho neproklínala, ale v životě by to nepřiznala nahlas, a to dokonce ani Pippě. Stephanie si ráda hraje na příčinlivou a věčně dobře naladěnou hospodyňku, která nebrblá a nikoho neobtěžuje svými hloupými stesky. Navíc by bylo vážně trapné si stěžovat, že musí často trávit dlouhé hodiny u kadeřnice a že musí každý den vstávat. Vstávat musí každý, s tím se nic nenadělá. Je

mnohem lepší obrnit se trpělivostí, nasadit úsměv a radostně se pustit do servírování lupínků s mlékem.

„Já ti původně ani volat nechtěla, jenže jsem zase děsně zasekaná,“ přiznala Pippa, možná až zbytečně dramatickým tónem.

„Jak ti můžu pomoci?“

Stephanie se až zajíkla, že to vyznělo jako automatizovaná odpověď operátora zákaznické linky. „Máte-li u nás debetní platební kartu, stiskněte jedničku (rovná se „vaše peníze máme opravdu rádi“), „pro sdělení otevírací doby stiskněte dvojku“ (čili „máme zavřeno“), „chcete-li sledovat vaši objednávku, stiskněte trojku“ („stejně jsme ji ztratili“), „pro obnovu předplatného stiskněte čtyřku“ („beztak to nebudete číst“), „pro hovor s operátorem vyčkejte na spojení“ („dokud vás tahle hra neomrzí“). Neznělo to až moc odtaziť? Zdvořile, ale poněkud neupřímně? Snad proboha ne. Opravdu se vždycky snažila kamarádce pomoci, ale když jí takhle zoufale po ránu volala o pomoc tento měsíc už počtvrté, nebylo snadné udržet náležitě znepokojený tón. Pippa se naštěstí natolik topila ve vlastních problémech, že si nuancí v hlase své nejlepší kamarádky nevšímalala a rovnou drmolila dál:

„Čeká mě jednání v Londýně a musím tam dorazit nejspozději v půl desáté. Jestli do čtvrt hodiny nebudu na nádraží, tak to nestihnu, jenže nechci takhle brzy vláčet Chloé do školy. A stejně bych ji nemohla nechat stát hodinu u vrat.“

„Ne, jistěže ne. To by samozřejmě nešlo.“

Stephanie si v duchu pomyslela, jak dlouho už o tom jednání Pippa ví – přece se o něm nemohla dozvědět na poslední chvíli. Dceři už je osm, tím pádem není také žádná

novinka, že ji musí ráno nějak dopravit do školy. Už včera určitě musela vědět, že bude potřebovat pomoc, ale když ke Stephi přišly na nedělní oběd, ani slovem se nezmínila. Chloé u nich mohla přespat nebo se aspoň mohly domluvit, v kolik ji Stephanie přijede vyzvednout. Někdy jí připadalo, že Pippa neumí plánovat ani pět minut dopředu. Kdy se ta ženská naučí zodpovědnosti? Ale hned si pomyslela, že něco takového nemůže říct nahlas, protože by vypadala jako hulvát (byť by měla pravdu). Stephanie si najednou něco uvědomila. Vždyť Chloé je osm! Právě v osmi letech se s Pippou seznámily. Uplynula už taková doba, a přesto se ta scéna vybavila Stephanii tak živě, jako by to bylo včera. A naráz neměla problém vesele zavrkat, přesně jak se od ní očekávalo: „Tak ji hoď k nám, já ji do školy dovezu, jasné?“

„Fakt?“

„No jistě.“

„Díky, díky, díky!“ vyhrkla Pippa nadšeně, jako kdyby ji pořád ještě překvapovalo, že ji Stephanie opět vytáhla z průšvihů. Vyznělo to skoro až hloupě vzhledem k tomu, že Stephi ji z problémů tahala pořád. V posledních letech jí pomohla najít byt, zařídit ho a přestěhovat se, zapsat Chloé do nové školy a najít si příležitostnou práci. Někdy jí dokonce pomáhala s nákupy, zahradou i s praním, takže vzít Chloé jednou do školy byla skutečně prkotina.

Stephanie si však pořád připomínala, že to není tak, že by ji Pippa jen využívala. Vždyť má na jejich kamarádství také lví podíl. Vlastně jsou kamarádky jen díky ní. Jasně, Pippa věčně zmatkuje, ale současně se s ní výborně povídá a je prostě kouzelná. Je taky hodná, věrná a spolehlivá, i přes

to všechno, co se jí stalo. Když ji Dylan opustil. I když je pravda, že od té doby už nevidí všechno růžově a i její humor je kousavější, někdy až ironicky zahořklý. Ale kdo by se divil, Pippě zasadil osud opravdu těžkou ránu. Nebyla sice smrtelná, ale zasáhla ji strašně.

Jmenoval se Dylan Harris. Ještě teď se Stephanie při vyslovení jeho jména otrásla, a tak docela chápala, že kdykoli o něm uslyší Pippa (anebo když o něm sama začne mluvit), zpravidla se celá roztřepe a rozpláče. Stephanie nechtěla ani pomyslet, jak jí ten chlap zničil život. Zbaběle od Pippy utekl, když bylo Chloé teprve šest. Jeho útěk byl doslova zločinem – tím nejhanebnějším, o kterém se tolik mluvilo –, ale Stephi si někdy říkala, že nic lepšího nemohl Pippě udělat. Nejhorší byly roky, kdy s nimi sice ještě žil, ale už se o ně nestaral. Poslední tři roky Philippina manželství Stephanie v duchu nazývala roky hněvu. Hádali se, okatě dávali před lidmi najevo, jak jsou uražení a nemluví spolu, a pak už Pippa jen chabě a rezignovaně kryla jeho zálety. Právě toto období povážlivě otráslu její důvěrou v sebe samu a ve svět, který ji obklopoval. A tehdy také začala zmatkovat a přestala si vědět rady. Odjakživa bývala plná energie a nic ji nemohlo zaskočit, ale od chvíle, co její život zničila manželská krize, připomínala Stephanie mokré a vyděšené kotě, kterému se na poslední chvíli podařilo uvolnit šňůru a vystrčit hlavu z pytle, ve kterém ho hodili do řeky. Bezmocné, zoufalé kotě, zaskočené zradou.

Dylan od ní utekl, doslova zběhl. Pippa to nedokázala nazvat líp. V tom slově byl příslušný patos a tragika jako v monumentálním dramatu z devatenáctého století. Kdy-

by jen řekla, že ji opustil, ani zdaleka by to nevystihovalo, co se skutečně odehrálo. Nikdy nepoužívala frázi: „Rozešli jsme se.“ Dylan se s ní totiž nerozešel, on svou rodinu vyhodil z domu. Pippa s Chloé odjela jednoho dne na letiště vyprovodit své rodiče, kteří se stěhovali na Nový Zéland, a než se vrátily z Heathrow, Dylan vyměnil zámky. Krutěji si to načasovat snad ani nemohl. Pippa našla na dveřích lísteček s adresou úschovny, kam jim odvezl věci. A než si stihla najmout právníka, Dylan dům prodal a odjel ze země. Chudák Pippa si prožila svoje.

Však se to na ní taky podepsalo, byla vyhublá a bledá jak smrtka. Pravda, Pippa k tomu vždycky tíhla, protože moc neuměla vařit, jídlo jí, na rozdíl od Stephanie, nic neřikalo a na dovolenou se vypravila raději s batohem po skotských vřesovištích, než aby chytala bronz na pláži. Ale po rozchodu s manželem přešla od štíhlosti k vychrtlosti až vyzáblosti a už nebyla běloučká jako porcelánová panenka, ale měla pleť nezdravě průsvitnou. Stephanie jen bezmocně přihlížela, jak se Pippě s ubývajícími kily vytrácí i barva z tváří a radost z duše. Byla to hotová tragédie. Pippa bývala tak krásná! Měřila sto sedmdesát centimetrů, měla dlouhé štíhlé nohy a vlnité, přirozeně blond vlasy, které si ani nebarvila, ani nežehlila, takže zůstávaly krásně zdravé a v bohatých loknách jí spadaly na ramena. A nad ostře vystouplými lícními kostmi zářily veliké zelené oči. Poté, co ji Dylan opustil, se nedalo přehlédnout, že se čím dál víc podobá usouzeným děvám z obrazů slavných preraphaelitů, které se utápějí v lítosti a chmurách. Rozvod bývá někdy považován za chorobu moderní doby, velkou epidemii jednadvacátého století, ale

zlomené srdce trápí lidstvo odnepaměti. Tedy jeho ženskou část rozhodně.

„To nic,“ chlácholila Pippu Stephanie.

„Já jen netušila, komu zavolat.“

„Vždycky volej rovnou mně, Pippo.“

„Já to věděla. Ty jsi prostě ztělesnění řádu a pořádku.“

Stephanie se rozhlédla po kuchyni a těkala očima po viditelných důkazech, že se tudy prohnalo rodinné tornádo. Ano, obvykle tu panoval řád a pořádek. Kdyby k ní někdo přišel třeba v jedenáct nebo v půl třetí, případně v devět večer, rozhodně by si mohla na hrud hrdě připnout odznáček s nápisem „vše pod kontrolou“. Ale v mezičase, kdy v domě řádila rodina, vzala uklizená domácnost zasvě.

I teď už byli všichni vzhůru a všemožně se snažili rozmetat ten útulný klid, který předtím nastolila. Její tři synové líтали po kuchyni, jeden nebyl oblečený, druhý jen napůl a třetí se vztekal. Jedenáctiletý Harry už bojoval s časným přívalem hormonů, přeskakoval mu hlas a hrozně se za to styděl. Jednou promluvil jako dítě a v dalším okamžiku řekl něco tak hlubokým chraplákem, až se Stephanie lekla a rozhlédla se po kuchyni, kdo to přišel. Lekalo to vlastně celou rodinu. Alfiemu bylo osm a hlasitě se dožadoval práva podívat se ještě na televizi, konkrétně na jednu epizodu Phinease a Ferba, kterou si den předtím stáhl z dětského programu. Julian (tomu už bylo devětatřicet a byl to její manžel, nikoli syn) by se radši díval na zprávy, a tak se ti dva přetahovali o ovladač. A pětiletý Freddie seděl pod stolem a krmil morče čokoládovými křupkami.

„V pohodě,“ ujišťovala Stephanie kamarádku.

Přestože Chloé byla stejně stará jako Alfie, nechodili do stejné školy. Alfie s Freddieem navštěvovali Mansfield, což byla čistě chlapecká soukromá základní škola, Harry studoval na místním soukromém gymnáziu Saint Joseph (kam bylo velice těžké se dostat a stálo to spoustu peněz), zatímco Chloé byla žačkou místní státní školy Woodsend Primary School. Stejně, co kdysi Stephanie a Pippa. Stephanie bleskurychle počítala. Jestli u nich Pippa vysadí Chloé během deseti minut, jak slíbila (což bylo možné, ale nikoli jisté, protože Pippa byla odjakživa s dodržováním smlouveného času na štíru, a to i když spospíchala na vlak), a jestli se jí podaří nahnat všechny děti do audiny alespoň za pět minut osm, stihne je rozvézt do všech škol ještě před zvoněním.

„Potřebuje Chloé svačinu?“ zeptala se Stephanie.

„To bys byla úžasná, Stephi! Ano, potřebuje a já ji zrovna chtěla chystat, ale kdyby ses toho ujala ty, ušetřilo by mi to pár minut! Ty jsi anděl! Co bych si bez tebe počala?“ vzdychla Pippa jako už tolikrát za uplynulých třicet let.

„S tím si nelam hlavu,“ odvětila Stephanie jako vždycky. A zavěsila. Shýbla se a vylovila zpod stolu Freddieho. Přísně ho posadila zase na židli a vyplísnila ho: „Snídá se u stolu, Freddie, ne pod ním. A morčeti čokoládové křupky nedávej, nejsou pro něj zdravé.“

„A pro mě jo?“ obrátil k ní Freddie své veliké zvědavé oči a čekal na ujištění, že ano.

„Ano,“ odpověděla automaticky, aniž se stihla nad otázkou zamyslet, protože už mezitím běhala po kuchyni a sklízela sešity s domácími úkoly, kartičky s pokemony a zakutálená pera a ukládala je do příslušných aktovek a penálů.

„Až na ten cukr,“ prohodil suše Julian.

Stephanie se rozhodla nechat manželovu poznámku bez povšimnutí, protože kdyby se nad ní nedejbože zamyslela, musela by dojít k závěru, že (v lepším případě) podkopává její autoritu, nebo (v tom horším) Stephaniini dokonce kritizuje. Čokoládové křupky snídali Stephaniini kluci jen zřídka. Většinou jim dávala celozrnné lupínky nebo ovesné vločky, jenže Freddiemu se dneska strašně nechtělo do školy. Měli totiž dostat novou učitelku, přísnou a náročnou stárnoucí dámu, která naháněla hrůzu i Stephanii, natož pětiletému benjamínkovi. Dřív měli takovou hodnou paní učitelku, ale ta se odstěhovala a začala pracovat ve škole, která byla příliš daleko, a tak dnes ráno potřeboval Freddie trochu podplatit, aby vůbec něco snídal. A Stephanie si nemyslela, že by měla Julianovi takovou složitou informaci vysvětlovat. Nebyl žádné ranní ptáče a na rozdíl od své ženy to ani nepředstíral. Dnes byl obzvláště nabručený. Bylo pondělí – a ruku na srdce – pondělní ráno nemá rád snad nikdo.

Stephanie si ještě dobře pamatovala, jak se loučovala s víkendem v dobách před více než desítkou let – chodili tehdy pořád do kina, na dlouhé výlety a do hospody na pivo – a s jakou nechutí vyhlížela ranní vlak a metro, když už musela do práce. Byl to očistec. A Julian navíc ani teď o víkendu neměl moc volna. Pracoval skoro pořád. Většinu sobotního odpoledne byl zavřený v pokoji, který Stephanie ráda považovala za svou knihovnu, zatímco Julian za svou pracovnu, vyřizoval e-maily a telefonoval. V neděli ho vytáhl pracovní telefonát od svátečního oběda, a pak mu šéf volal dokonce i večer, když Stephanie ukládala děti a těšila se, jak si potom sednou k televizi a kouknou se na nějaký film nebo si s tro-

chou výčitek dopřejí jednu epizodu ze seriálu *Přátelé*. Julian místo toho další hodinu visel na telefonu. V neděli večer! Tomu jeho šéfovi chybí soudnost. Julian byl z každého toho hovoru hrozně rozrušený. Stephanie nevěděla, jakou smlouvu její muž momentálně dojednává, ale musí jít o něco velkého a důležitého, když nad ní tráví tolik hodin navíc. Jednou ho ta práce přivede do hrobu. Občas si říkala, že by Julian měl poslat šéfa i s těmi jeho přehnanými nároky do háje, ale pak si uvědomila, že když trávila dovolenou na Maledivách nebo pořádala v jejich velkorysé vile s osmi pokoji a třemi koupelnami dopolední dýchánky pro přítelkyně, po tyranském šéfovi ani nevzdechla.

Stephanie podala Alfiemu školní vázanku a při tom se nenápadně přitočila k Harrymu a čichla mu k vlasům, jestli z nich neucítí něco jiného než jen šampon a kondicionér. Začínaly se mu mastit a Stephanie se děsila chvíle, až mu alabastrovou tvář zhyzdí první uhry. Pořád ještě měl pleť čistou jako miminko. Povzdychla si a začala chystat svačinu pro Chloé. Dá jí mezi dva krajíčky chleba šunku a rajče, ale bez másla – tak to má Chloé nejradši. K tomu kelímeček bio jogurtu (s meruňkami), sáček sušených brusinek a rozinek, jablko a ovocnou dřeň. Stephanie byla pyšná, jak zdravou stravu svým dětem a jejich kamarádům dopřává. Nebo spíš... jakou jim vnucuje, zatímco ona sama si občas dopřeje velkou tyčinku Mars.

Julian odstrčil prázdnou misku po müsli asi dvacet centimetrů do středu stolu. Tenhle zvyk Stephaniei trochu rozčiloval. Kdyby si aspoň jednou tu misku po sobě odnesl a dal do myčky! Takhle po něm vždy musela uklízet. Ale byla ráda, že

ani tentokrát neřekla nic nahlas, protože Julian vstal od stolu a bodrým tónem zavtipkoval: „Ty máš tu ženskou snad radši než mě.“

Jak by mohla manžela hubovat kvůli hloupé misce, když pro kamarádku by se třeba rozkrájela? Nikdy si nestěžoval, že ji k nim Stephanie neustále zve. Div s nimi nebydlí! Pippa s Chloé přicházejí každou druhou neděli na oběd, stavují se u nich několikrát týdně na skok, tráví společně Vánoce, Den matek, narozeniny a svátky, a loni v létě vyrazila Pippa s Chloé společně se Stephanií, Julianem a jejich kluky dokonce i na dovolenou do jižní Francie. Stephanie musela uznat, že s ní má Julian svatou trpělivost. Který manžel by si nechal líbit, že jeho žena věnuje tolik času – a peněz, mají-li se věci nazývat pravým jménem – cizí rodině. Pippa by po rozvodu s Dylanem na dovolenou neušetřila, ale Julian pronajal velký pětipokojový apartmán (přitom jim samotným by stačily dvě nebo tři ložnice) a prakticky trval na tom, že má Pippa s Chloé jet s nimi, aby „se všechny pokoje vůbec obsadily“. Stephanie se musela v duchu usmát. Je vážně velkorysý. Ano, vybrala si dobře. Je radost s ním žít. A často si připomíná, jaké měla štěstí, že ho našla.

„Hele, přiznej si, že kdyby šlo o život a ty sis musela vybrat mezi Pippou a mnou, vybrala by sis ji,“ poškádlil ji ještě cestou od stolu a rozhlížel se, kde má mobil. Nerad ho dával z ruky.

Stephanie vnímala láskyplný tón, jakým to řekl, a rozesmála se.

„O tom nepochybuj, miláčku. Sice tě moc miluju, ale ty mi v životě neporadíš, které boty si mám k čemu vzít, a už

vůbec nic nevíš o tom, jak dostat mastnou skvrnu ze školní uniformy.“

„No jistě, co jiného vás ženské taky zajímá,“ přisadil si Julian.

Oba věděli, že zrovna v jejich případě to neplatí, ale špičkování je bavilo. Byl v něm humor a něžný náznak flirtu, a to byl na pondělní ráno úspěch. Po téměř dvaceti letech vztahu – učiněný zázrak! Někdy Stephanii připadalo, jako kdyby svoje scénky mimoděk hráli pro publikum. Jako by byli v reality show. Nejspíš je to tím, že mají už jedenáct let rodinu, takže každý jejich krok a repliku sleduje nejméně jeden pár bystrých očí, kterým nic neunikne.

„Ano. A taky muži,“ dodala Stephanie a políbila manžela na rty.

Byl to polibek ze zvyku. Co mu chybělo na erotičnosti, doháněl vroucnou upřímností. Někdy se Stephanii zdálo, že Julian už její políbení ani nevnímá. Ale copak to od něj může po tolika letech ještě chtít?

Mívala pocit, že Julian nevnímá většinu toho, co se kolem něj doma děje. Nevěděl, že Harryho na gymnázium nevybrali do reprezentačního fotbalového družstva, přestože na základní škole hrál pět let v áčkovém týmu. Nabídli mu jen místo náhradníka v céčku, ale to uraženě odmítl. Minulé úterý přišel domů strašně naštvaný, strhal ze stěn v pokoji plakáty fotbalové Chelsea, vztekle naházal všechny odznáčky, nálepky, čepice a ročenky do krabice a hodil ji k popelnici na zahradě. Doprovodil to slovy, že teď, když má „úplně zjevně po kariéře, už není důvod schraňovat tyhle krámy“. Bylo to k pláči i k smíchu zároveň. Stephanii na jednu stranu

mrzelo, že to jejího synka tak sebralo, ale na druhou stranu jí jeho melodramatické počínání připadalo směšné. Už dávno se naučila nebrat tyhle dětské výbuchy vášní příliš vážně a počkat, až se přeženou. Když se Harry zabral do hraní na počítači, nenápadně krabici od popelnice sebrala a uklidila, a až ho jednou vztek přejde nebo až ho vezmou do reprezentačního týmu, fotbalové poklady se jako zázrakem zase vrátí na scénu.

Julian o tom nevěděl nic, protože byl pořád buď v Ženevě, v Paříži, ve Frankfurtu nebo ve své domovské kanceláři v Londýně. Nevěděl ani to, že se Alfie dneska ráno obzvlášť mračil na svět, protože v sobotu nad ním matka vyhrála válku nervů a konečně ho ostríhala. Alfie si v pouhých osmi letech velice dobře uvědomoval, že je krásný. Lidé ho doslova obdivovali. Zdědil rysy po otci a díky svým velikým modrým očím s předlouhými hustými řasami a delším vlnitým vlasům, jako nosí surfaři, by mohl z fleku zahrát ve filmu Zaca Efrona v dětském věku. V dramatickém kroužku platil za rozenou hvězdu a pravda byla taková, že i na ulici dokázal vzbudit pozornost kolemjdoucích už jen tím, s jakou nonšalantní grácií si uměl vykračovat. Stephanie z něj byla trochu nervózní, protože jak může osmiletému klukovi tak jednoznačně jít o to, aby skutečně působil jako frajer?! Neměl by radši lézt po stromech a zběsile lítat na kole, místo aby zkoumal, jestli mu ke khaki šortkám půjdou líp kroksky nebo konversky? Stephanie ho nedala ostríhat proto, že by v něm chtěla krotit jeho narcismus, ale protože ředitel v pátek rozeslal rodičům upozornění, aby žáci nenosili vlasy delší než k uším a límci. Zprávu sice dostali všichni rodiče, ale Stephanie byla

přesvědčena, že pan Granger má na mysli zejména Alfieho, a tak ho poslušně odvedla k holiči.

Julian dokonce nekomentoval ani nový porcelánový servis, který Stephanie koupila. Byl bílý se stříbrnou linkou, zatímco dřív jedli z hnědého, bohatě zdobeného smetanově bílými kytíčkami. Všechny změny zaznamená až na výpisu z účtu koncem měsíce. Spočítá si podle něj, že za sestřih Harryho, Freddieho a Alfieho a za melír pro sebe nechala Stephanie ve svém oblíbeném a dosti známém londýnském kadeřnictví čtyři sta liber. Určitě se pak i podiví, proč musela Stephanie utratit devět set za nový jídelní servis. Nejspíš řekne, že ten starý jim přece ještě stačil, a dokonce se možná zeptá, jaký je mezi nimi vlastně rozdíl. Stephanie mu promptně vysvětlí, že hnědý dekor s kytíčkami se rychle okouká, zatímco bílý porcelán je nadčasová klasika. A on nejspíš zabrblá, že se ty peníze nějak moc rychle kutálejí. Takhle to bylo vždycky. Ve skutečnosti Stephanie věděla, že má Julian radost, kolik vydělává a že můžou tolik utrácet. Byl to pro něj důkaz, jak úspěšně si vede.

Jen toho polibku si nejspíš už nevšimne, protože ten se na žádném výpisu z účtu neobjeví.

2

Pippa se hnala k nástupišti. Hlučně dusala po dlažbě, protože – málo platné – do odjezdu vlaku zbývala necelá minuta. Na poslední chvíli skočila do vagónu, dosedla na první sedačku, která se jí namanula, automatické dveře se zavřely a vlak se rozjel směrem na londýnské nádraží Waterloo.

Jen co zase popadla dech, uvědomila si, že horší místo si vybrat nemohla. Nejenže seděla vedle mohutného šedovlasého řízka, který neomaleně zabíral i půlku její sedačky, takže balancovala směrem do uličky (a tím si přímo říkala o to, aby ji někdo praštil těžkými taškami do nohou, až je povleče ke dveřím), ale ještě ke všemu měl na uších sluchátka a z nich se valil nezaměnitelný alt Tiny Turner tak hlasitě, div nepřehlušoval hukot vlaku. Ne že by Pippa něco proti Tině Turner měla, ale její procítěné kvílení: „Co s tím má co dělat

lááááska?“ jí lezlo po pár minutách na nervy. Znělo tak zoufale! A za chvíli ucítila, že sedí nedaleko záchodku.

Jak už to bývá, ten, kdo tam byl poslední, se nenamáhal kabinku po použití zavřít. Anebo se rozbila klika. Dveře byly dokořán a poskytovaly Pippě vynikající výhled přímo na mísu. Proč se na podlaze veřejných záchodků vždycky válí nějaké odpadky? Zadoufala, že ta mokrá loužička, která se třepala mezi toaletou a umyvadélkem, je jen voda, kterou lidé chvatně oklepli z rukou, aby už byli z kabinky venku, ale nejspíš to bylo z netěsnícího odpadu anebo se prostě někdo netrefil. Do vagónu se vkrádal charakteristický puch. Pippa měla bohužel mimořádně citlivý nos. Jako ohař, říkala Stephanie. Kolikrát si jí Stephi pozvala domů, aby jí pomohla vyčenichat zdroj nějakého nemilého zápachu (třeba uleželý sýrový sendvič, který se nedopatřením dostal do krabice se skládačkou, nebo zatoulanou kopačku v hlubinách komory na hudební nástroje). V této souvislosti je třeba zdůraznit dvě věci. Za prvé, Stephanie skutečně má komoru na hudební nástroje, což je v podstatě místnost jen o málo menší než pokojíček Chloé, a tam Stephanie uchovává hudební nástroje svých synů (dvoje housle, violoncello, kytaru, flétnu a také tři magnetofony). A za druhé, Pippa má Stephi natolik ráda, že je ochotná přijít vypátrat kdykoli cokoli, hlavně když to Stephanii pomůže. Co by člověk neudělal pro bližního svého.

Pippa si v duchu rvala vlasy, proč nemá vyvinutější ostatní smysly. Například by mohla líp slyšet. Nevěděla, jestli už stárne nebo to je příznak nějaké alergie, ale když včera večer ukládala Chloé do postýlky a říkaly si své oblíbené praštěné

přání: „Dobrou noc, ať tě blešky štípou celou noc“ (což Pippa používala od dětství), byla by přísahala, že Chloé místo toho vyslovila: „Dobrou noc, ať tě plešky típou celou noc.“ Chloé se tomu začala strašně smát, což Pippa milovala, ale stejně! Prostě se začínala bát, že stárne a už se nebude moct úplně spoléhat na to, co slyší. Také nosila brýle (tedy kontaktní čočky), ale ty měla už od školy. Chuť u ní také nebyla nic moc, jídlo jí bylo v podstatě lhostejné a často se najedla až tehdy, když už jí hlasitě kručelo v žaludku. Kdyby existovaly pilulky, které by obsahovaly všechny potřebné bílkoviny a živiny, docela by jí stačily. Protože neměla chuť k jídlu, byla taky mizerná kuchařka a uchýlovala se k instantním polévkám častěji, než by se jí samotné líbilo, ale co naplat. Její chuťové pohárky nebyly příliš zhýčkané, a přesto je dokázala zklamat.

Zbýval ještě hmat.

Ach bože.

Už jen to slovo v ní poslední dobou probouzelo takovou vlnu emocí, že se snažila na ně radši nemyslet. Spouštělo příliš mnoho asociací, které ji zaplavovaly pocitem hořké touhy. Hmat... dotknout se, hladit, laskat, cítit, svírat.

Mít.

Hmat byl druhý smysl, který nejvíc používala. Pippa se strašně ráda dotýkala – a milovala, když se někdo dotýkal jí. Byla typický kontaktní člověk, a to navzdory diktátu doby, který velí spíš si držet odstup a respektovat osobní prostor toho druhého. Pippa proslula svým srdečným objetím, které bylo na tak drobnou osůbku překvapivě silné. Když vám chtěla říct něco důležitého, položila vám ruku na rameno, dětem ráda čechrala vlásy, miminka pusinkovala na bucla-

té nožky, a když se vítala s přáteli nebo s rodinou, líbala je opravdu na tvář, a ne že polibek jenom markýrovala. Jenže v poslední době tohle všechno nedělala tak často jako dřív.

Nebylo to jen tím, že většině kamarádek už děti odrostly a nastoupily do školy (a miminek v jejím okolí ubývalo), ale když se chcete lidí srdečně dotýkat, potřebujete určitou míru sebevědomí. A to ji opustilo. Než někoho přátelsky obejmete, musíte vnitřně věřit, že mu to bude příjemné, a upřímně řečeno, Pippa té vnitřní důvěry pozbyla. Vždyť ani Dylan o její objetí vlastně nestál, ani o žádné jiné láskyplné projevy. Radši byl s *tou běhnou*. Pippa dobře věděla, že nazývat Dylanovu milenkou *běhnou* je směšné a staromódní, ale nemohla si pomoci. Vlastně jí trvalo celé dva roky, než se dopracovala k tak jemnému pojmenování – předtím ji častovala výrazy, za něž by se nemusel stydět otrlý námořník. Potřebovala ze sebe nějak dostat vztek a bezmoc. Běhna, to už bylo pro její rivalku téměř něžné pojmenování. Nakonec kdo ví, kolik těch rivalek ve skutečnosti bylo, protože Dylan spal s mnoha ženami. Pippa se však nějak soustředila na tu, s kterou jí utekl do ciziny, třebaže při Dylanově záběru bylo víc než pravděpodobné, že ji už dávno nahradila jiná. Pippa ani nevěděla, jestli jí to přeje, anebo ne. Nechtěla, aby Dylan našel s *tou běhnou* věčné manželské štěstí, ale na druhou stranu – být bývalá bývalka je taky ponižující. Radši na to ani nemyslet!

Ovšem kromě přátelských objetí, čechrání dětských čupřín a pusinkování miminek Pippě ze všeho nejvíc chyběl sex. Považovala se za dobrou milenkou, v posteli prostě excelovala. Jednak jí to tvrdili její bývalí partneři (to už je tak dávno!) a jednak ji sex opravdu bavil, a když vás něco hodně

baví, zpravidla jste v tom dobří. Nemilovala se už skoro tři roky. A dobrý sex (s předehtou a nekonečným hlazením a laskáním) neměla ještě déle. Stýskalo se jí po svádění, po milování a pak i po té společné únavě, když leželi s manželem v posteli a odpočívali. S člověkem, o kterém si myslela, že bude jejím partnerem na celý život.

A vida, žádného manžela už nemá.

Je sama dva a půl roku. Pokaždé, když si uvědomila, že dávno není Dylanova manželka, ji znovu zaplavila vlna bolesti, lítosti a hlubokého smutku. Kdy tohle konečně pomine? Lidé ji ujišťovali, že čas všechno spraví a že má zase začít žít, ale to se snadno řekne. Pippa věděla, že je pošetilá a že ji Dylan podváděl, zastrašoval a nakonec jí utekl. Věděla, že byl nespolehlivý a že i jako otec selhal na celé čáře, ale stejně se jí po něm stýskalo.

Chyběly jí bujaré večírky, které pořádal v sobotu večer pro jejich kamarády. Užili si vždycky tolik legrace a pohody. Stýskalo se jí po jeho humoru, který byl chytrý a rafinovaný (i když někdy až příliš britký, i krutý), po jeho velkých plánech, jak si zařídí dům a zahradu (přitom obojí už dávno patřilo někomu jinému), chybělo jí i to, jak ji vždycky nenápadně pohladil po zadku, kdykoli prošla kolem nebo stála vedle něj, a to i na veřejnosti. Chyběla jí vůně jeho vody po holení, která se mísila s vůní jeho kožené bundy. Scházely jí sex. Pippa si přejela studenými prsty po předloktí. Ne že by si to snad chtěla nějak vynahradit, ale aby se trochu uklidnila.

Dívala se, jak za oknem stíhá jedna stanice druhou. Všechny si byly podobné, šedivé, špinavé a nepysnily se ničím zajímavějším než vybledlými plakáty s upoutávkou na

nějaký muzikál nebo nejnovější knižní bestseller. Výhled z okna také nepomáhal, a tak se raději rozhlédla po vagoně. Kromě toho valibuka vedle ní a několika vážně vyhlížejších úředníků, co jeli do práce, byla ve voze velká parta žen středního věku, které evidentně patřily k sobě. Všechny měly na sobě pestrobarevné květované haleny s delším rukávem a jásavě barevné korále – takové, jaké nejspíš dostáváte na Den matek od svých dětí. Veselý florální potisk byl momentálně v módě a je pravda, že ženám od určitého věku skutečně sluší. Zářivými barvami dávaly maminy najevo, že se aspoň snaží vypadat dobře, a delší stříh zase milosrdně zakryl špičky, které prozrazovaly, že se nejspíš nesnaží dost.

Pořád si kontrolovaly kabelky a lístky a šveholily, kterým metrem pojedou z Waterloo. Zjevně nešlo o zdatné cestovatelky a z výletu do hlavního města byly trošku nervózní. Nejdřív půjdou do galerie (tam, kde je to zdarma; hlavně žádnou třesnutou modernu!) a pak budou několik hodin lajdat po obchodním domě Harrods. Je docela dobře možné, že je k téhle cestě přemluvily dospívající děti („něco s tím svým životem už dělej!“) anebo třeba chtěly mít zase nové téma, aby se měly o čem bavit s manželem u večeře. Pokud ještě nějakého mají.

Pippa je má přečtené, ani je nemusí znát osobně. Takových žen je! Soucítí s nimi a současně se trochu bojí, jestli už také není jednou z nich. Sice je o deset, možná i o dvacet let mladší než ony, a třebaže bývala docela jiná, kdoví, jestli se jim pomalinku nezačíná podobat. Kolem sebe má samé takové kvočny, které to pořád myslí se všemi dobře a pořád se snaží všem zavděčit, až z toho mají čelo samou vrásku. Lezou

jí na nervy (aniž za to můžou). Ustarané, s povislými ňadry a unavenýma očima, které toho v životě viděly až příliš. Ale přesto se pořád snaží páchat jeden dobrý skutek za druhým a jít každému vstříc se srdcem na dlani, dokud jim ho někdo nezlomí.

Pippa uvažovala, jestli si nepřesednout. Ano, to by chtělo. Měla by vstát a pustit se uličkou uprostřed vozu, dokud nenajde volné sedadlo na lepším místě, kde se nebude rozvalovat žádný hromotluk a odkud neuvidí na záchodek. Ale nějak se nemohla odlepit. Váhala. Jakmile vstane, všichni se na ni podívají. Nechtělo se jí tak otevřeně přiznat, že si vybrala špatné místo. Samozřejmě to bylo směšné. Jako kdyby někoho zajímalo, že si nějaká ženská půjde sednout jinam. Jako kdyby na tom někomu snad záleželo! Pippa si v duchu vynadala, vstala a vydala se ke dveřím do vedlejšího vagónu. Tam se uvelebila na volné trojsedačce.

„Nemohla jste ten puch vydržet, co?“ nadhodil muž na trojsedačce proti ní.

Pippa poplašeně vzhlédla. Nebývalo zvykem, aby spolu cizí lidé navazovali v příměstském vlaku hovor. Pomyslela si, že asi není zdejší, protože jinak by dodržoval nepsané pravidlo, že cizí lidé spolu v dopravních prostředcích nemluví, pokud nejde o život, a i tehdy je vhodné zachovávat odstup. Nebo že by byl ten chlap už takhle po ránu opilý? Jiná omluva pro to neexistuje.

Pippa rozpačitě váhala, jestli mu vůbec odpovídat, ale nebylo třeba, na odpověď nečekal a hned pokračoval:

„Nechápu, že za sebou ti lidi nedovedou aspoň zavřít. Taková bezohlednost, a to nemluvím o hygieně. Copak doma

by si taky počůrali záchod a pak ani nezavřeli dveře?“ Znechuceně zavrtěl hlavou.

„Ehm, asi ne,“ špitla Pippa.

Napadlo ji, že je možná učitel. Ti mají pocit, že se musí vyjadřovat pořád a ke všemu. A jak mluvil o tom čůrání na podlahu, tak to zrovna znělo úplně typicky učitelsky. Ihned jí vytanula vzpomínka na jednu učitelku. „Doma by sis také dávala nohy na stůl, Foxtonová?“ „Doma by ses také houpala na židli, Foxtonová?“ Problesklo jí hlavou, jestli by si neměla přesednout ještě jednou. Jestli o něco doopravdy nestojí, tak žvanit příštích pětatřicet minut s cizím chlapem o ničem. A jestli je to skutečně učitel, převede za chvíli řeč na dnešní mládež, žebříček středních škol a systém známkování. Pippě při té představě zatrnulo, protože o systému známkování ani kvalitách středních škol (stejně jako o očkování proti spalničkám nebo pylových alergiích) nevěděla ani ň. Od toho měla Stephanií, ta nosila tyhle věci v hlavě.

Pippa byla expert na tu zábavnější část rodičovských povinností. S Chloé neúnavně převlékala panenky, vyráběla skryše, patlala se s modelínou a navlékala korále. Bohužel to však neznamenal, že by roli toho vážného rodiče hrál Dylan. Nehrál, protože nebyl doma, a tak musela Pippa zvládat obojí. Nejenže byla skvělým partákem, ale dokázala se postarat i o to, aby dcerka chodila včas spát, aby měla hodně pohybu, a dokonce se snažila jí i zdravě vařit, přestože sama se trestuhodně odbývala. Dohlížela, aby si Chloé pravidelně čistila zoubky, česala se, uklízela pokojíček a psala domácí úkoly, trpělivě odpovídala na její složité otázky typu „Odkud pocházíme?“ a „Kam odjel tatínek?“ Na obojí vždycky na-

šla přiměřenou odpověď, která holčičku uklidnila, že je na světě všechno, jak má být, a může se cítit v bezpečí. Sama Pippa však tak pevnou půdu pod nohama neměla. Se svou dceruškou si uměla hrát, smály se spolu, vyváděly a skotáčily. Vyhovovaly si, šlo jim to. Pippa byla od přírody výborná máma, ale jakmile jí do toho někdo začal míchat tabulky a vědu, znejistěla. Zjistila, že jen obtížně čelí smršti všelijakých rádoby vědeckých doporučení, která si často navzájem odporují, ale valí se na matky odevšad.

Když se Chloé narodila, Pippa se nadšeně zapojila do klubu novopečených maminek a dělila se s nimi o nové zkušenosti, ale s díky odmítala praštěné názory, že by se například mělo mateřské mléko odsávat a podávat dítěti přečerpané v lahvičce, protože jen tak je možné zjistit, jestli ho vypije správné množství. Pippa to tak nedělala, třebaže jí to spousta matek vehementně doporučovala. Stejně tak nepovažovala za nutné přehrávat miminku pískání delfínů, aby se mu lépe usínalo nebo aby to rozvíjelo jeho vnímání a myšlení. Ale v poslední době jako by si přestala vědět rady a každou chvíli se ptala, co má dělat. Chloé má bradavičku, co s ní? Chloé přestal bavit klavír, má ji do něj nutit? A neměla by jí třeba pouštět pohádky ve francouzštině? Hlavou jí letěly samé starosti. Mateřství je strašná zodpovědnost. Má už osmiletou dceru, spoustu se toho už o mateřství naučila, ale stejně každý den čeká, co zase bude muset řešit. Dokáže ji vůbec bezpečně dovést až k dospělosti? A co pak, vždyť i o Pippu se matka pořád bojí, kudy chodí. Starosti Pippu vysávaly až do morku kostí a cítila se na všechno zoufale sama.

Po očku koukla na muže naproti. Byl pihovatý a lehce opálený. Nejspíš opravdu učitel, tipovala. Metodu výuky francouzštiny z pohádek v televizi určitě zná. Skutečně vypadal jako učitel. Místo obvyklých džínů měl plátěné kalhoty a k nim sako. Kdyby to byl právník, měl by nejspíš oblek. Obchodníka ze City nebo bankéře rovnou vyloučila. Ti by měli kratší sestřih vlasů. A nebyl ještě ani prošedivělý (měl tmavohnědé vlasy). Všichni právníci a bankéři, které znala, byli buď proplešatělí, nebo už šedivěli, anebo obojí. Tenhle byl vysoký a hubený, ale ramenatý, takže nepůsobil jako tyčka. Ráno se zjevně neoholil, ale kupodivu nevypadal zanedbaně, spíš šarmantně. Jako že má na práci důležitější věci. Vzal do ruky noviny, jako že si bude číst, ale dál koukal na Pippu a chtěl si povídat. Třeba by se ho přece jen mohla zeptat, jestli by neměla dceři pouštět pohádky ve francouzštině. Když uměl tak dobře zformulovat názor ohledně vlakových záchodků, třeba bude vědět i tohle.

„Vy jste učitel?“ vyhrkla skoro útočně.

Cizí muž naproti pobaveně vykulil oči. „Ne, a vy jste učitelka?“ opáčil zvesela.

„Ne,“ špitla Pippa. Uvědomila si, že ze sebe udělala pitomce. Takhle se přece konverzace nenavazuje.

Honem začala šátrat v kabelu a hledala svoji knížku. Nosi-la velikou kabelu a v ní plno věcí, „které by se mohly hodit“: deštník, náplasti, dezinfekci, vlhčené ubrousky, adresáříček, šitíčko, papírové kapesníčky, krabičku s kancelářskými sponkami, gumičkami a propiskami, plán Londýna, nůžtičky na nehty a lahvičku s levandulovou esencí. Tahala to všechno s sebou „pro klid duše“. Sotva kabelu vlekla, ale byla přesvěd-

čená, že takhle ji nemůže nic zaskočit. Ve skutečnosti si jen křivila záda. Nahmátla knihu, rychle ji otevřela a předstírala, že si začala číst. Přitom se za ni jen schovala, aby unikla zvědavému pohledu člověka, který není učitel.

Panebože, já jsem tak trapná! spílala si v duchu Pippa. Neschopná! Naprosto mimo mísu! Jak si mohla udělat závěr o cizím člověku podle jednoho bezvýznamného komentáře? A jak si mohla myslet, že takovou hloupou otázkou může navázat hovor? I kdyby nakrásně byl učitel, ještě to neznamená, že by si s ní chtěl vykládat o vzdělávání její dcery. Pippa má moc bujnou fantazii a v tom tkví její zásadní problém. Nejspíš se v dětství pořádně uhodila do hlavičky. Komu není shůry dáno, v apatyce nekoupí, a jí teda dáno určitě nebylo, proto se nemůže divit, že jí nic nevychází. Co ví o tomhle cizím chlapovi? Jen to, že má sexy oči (světle hnědé se zelenými skvrnkami). Chytré, laskavé oči, kterým by se dalo věřit. Ach jo. Už zase si maluje něco, co vůbec nemusí být pravda. Je to vážně trapné. Nic o tom člověku neví (pouze to, že není učitel), ale jen proto, že má hezké oči, ještě nemusí být laskavý ani důvěryhodný. Vlastně by ji zkušenost měla varovat, že to bude spíš právě naopak.

Ano, to je další její problém – hned si o každém myslí jen to nejlepší. Vidí fešáka a hned mu propadne. Tohle je taky fešák, má krásnou a výraznou bradu a pozoruhodnou jizvičku nad pravým okem. Jakkak k ní asi přišel? Možná při nějakém hrdinském činu, třeba bránil starou paní před zlodějem, který jí chtěl ukrást kabelku. Nebo skočil do řeky pro tonoucí štěňát... Dost! Pippa se snažila ukočírovat divoké myšlenky. Chudák Chloé, že má takovou nemožnou matku. Sama se

chová jako malé dítě! Diví se, že s ní vůbec ještě někdo mluví! A už chápe, proč ji Dylan opustil.

Ne, nechápe. Zatím ještě úplně ne.

Po pár minutách zarputilého zírání do knihy vycítila, že se na ni ten člověk přestal dívat a začel se do novin. Fajn. Uf. Konečně úleva. Teď se bude moct v klidu soustředit na jednání, které ji v Londýně čeká.

Taková příležitost už se jí možná podruhé nenaskytne. Je to velká věc, tak nesmí nic pokazit. Chtěla znovu sáhnout do kabely a vylovit z ní své nákresy, ale bála se pohnout, aby si to ten učitel naproti nevyložil jako další impulz k rozhovoru. Navíc ty nákresy znala jako své boty. Stačí o nich jen přemýšlet. Zůstat soustředěná, umět o nich věcně pohovořit, zachovat chladnou hlavu a navodit zdání, že je inteligentní osoba. A konečně se odpíchnout ode dna.

Ach jo!

3

Kirsten našpulila rtíky do zrcadla a se zalíbením se na sebe dívala. Pak mrkla očkem, svůdně se usmála a poslala si vzdušný polibek. Neodolatelná kočka! Bez debat! Dokonce i v tomhle ohavném staromódním střepu vypadá fakt úúú-úžasně!

Není divu, že nemůžou odolat, pomyslela si Kirsten s uličnickým úsměvem. Pořád se sice usmívala na tu krasavici v zrcadle, ale ve skutečnosti si musela přiznat, že už se hlavně těší, až bude dnes večer popíjet šampaňské a stráví noc v krásné postýlce, a ne tady na tom hnusném otomanu v zaplivané špeluňce, o kterou se musí dělit s dalšími spolubydlíci.

Rozhlédla se po svém pokoji. Čiré zoufalství. Taková ve-
teš. Když tu byla její máti poprvé, rozesmála se: „Já mívala navlas stejnou sedačku! Tvoje chůva mi ji koupila v jednom obchodním domě!“

Sedačku! Sedačku? Kdo má dneska nemožnou, pitomou trojdílnou sedačku? Gauč a dvě křesla, pěkně bachratá a v jedné barvě s gaučem! Podle nejnovějších designérských trendů se do interiéru pořizují jednotlivá trendy křesílka různých stylů a k tomu se doladí sofa. Tahle sedačka, nad kterou se máti tak rozplývala, spolu se zoufale nevkusnou toaletkou a neforemnou skříňí ubohou Kirsten doslova dusila, kdykoli v téhle ponuré díře musela přespát.

Máti vůbec ráda vzpomíná na staré časy. Nic jí nedělá větší potěšení než jim všem připomínat, z čeho vzešli. Jak si kupovali laciný nábytek v obchoďáku, jak měla velikou radost, když jí Mikuláš nadělil do punčochy mandarinku bez pecek, nebo jak se v sedmdesátých letech stávkovalo a kvůli tomu byly ulice plné odpadků a lidi se nemohli koupat. Kirsten nebylo docela jasné, jak souviseli stávkující popeláři s tím, že její matka musela doma svítit svíčkami a lidé nakupovali toaletní papír do zásoby, jenže kdo by máti vydržel poslouchat, když se dala do vzpomínání! Byla to fakt celkem nuda. Kirsten nechápala, proč to máti vůbec dělá. Vykládat někomu, jak jste byli chudí a neměli doma nic pořádného, to je přece na palici, ne? Kirsten miluje drahé hračky a dárky, kterými ji od dětství zahrnoval otec. Alespoň on chápe, že když jste šíleně bohatí, tak je účelem si ty prachy užít. Co může být lepšího než se válet v penězích a rozhazovat je plnými hrstmi? Kdyby dal na máti, bydleli by snad pořád v tom krcálku, který si pronajali po svatbě. Prý že útulné hnízdečko, pche. Leda tak tam umřít na klaustrofobii.

Kirsten se tátův přístup k životu zamlouval rozhodně víc. Odnaučil se svůj hrozný přízvuk a teď mluví na úrovni, skoro

jako princ Charles. Je členem správných klubů a za přátele si vybírá správné lidi. Mátin přízvuk sice není až tak šílený, vlastně zní docela mile, ale Kirsten si z ní tedy příklad nebere. Snaží se mluvit víc nóbl, mámu a tátu nazývat máti a otcem a dbát na to, aby správně protahovala konce slov. Proto také lépe zapadla mezi ostatní spolužačky na soukromém Dívčím lyceu královny Charlotty.

Kirsten oslavila dvaadvacáté narozeniny, takže si připadala už dost dospělá, jenže máti si pořád stála na svém, že se Kirsten chová jako malá. Vykládala na potkání, že za jejích mladých let bývaly dívky samostatnější a v životě sběhlejší, ale to se tedy plete. Kirsten začala s brazilskou depilací už v sedmnácti a teď si tam dala laserem odstranit skoro všechny chloupky, jen si nechala tenoučký proužek uprostřed. Nemusela tedy nikdy odmítnout pozvání do bazénu nebo do vířivky jen proto, že by si nebyla jistá, jestli jí nevykoukne zbloudilý chloupek a neztrapní ji. Na rozdíl od ní musí její matka (zběhlá a samostatná) na dovolené vždycky nosit přes plavky pareo. Ale co, možná je to tak lepší, vždyť na to už má roky, přece jí bylo šestačtyřicet! Když už si nedá vymluvit, že půjde na pláž, pak je pareo asi jediným důstojným řešením.

Kirsten pracovala v City jako sekretářka několika manažerů podílového fondu. Zastávala svou funkci dostatečně dobře na to, aby ji nevyhodili, ale současně nijak neexcelovala, protože na osobní asistentku výkonného nebo dokonce finančního ředitele to zatím nedotáhla. Tedy ne že by o to nějak zvlášť usilovala, protože tak dlouho ve firmě trčet nemínila. Asistentky ředitelů byly vyloženě staré, některým už táhlo na pětatřicet. A Kirsten se chtěla do pětadvaceti vdát,

aby pak už do práce chodit nemusela. Absolutně nechápla matku, proč se tak dlouho pořád cpala otcí do podniku, když už si dávno mohli dovolit najmout na tu nejprotivnější kancelářskou otročinu sekretářku. Že se jí tam vůbec chtělo? Otcí se to ani trochu nelíbilo. Zlobil se, že jeho manželka nemá zapotřebí pracovat a že rodinu by měl živit muž. Tak dlouho jí vytykal, že ho shazuje, když mu chodí do firmy pomáhat, až ho máti konečně poslechla a už se drží doma. Ale stejně si občas posteskně, že jí ten ruch a shon v kanceláři schází. Prý ruch a shon! To si snad dělá srandu! Jejich rodinná firma sídlí v ospalé průmyslové čtvrti, kde chcípnuł pes. Jejich kancelář zdobí jen jeden skoro suchý zelenec a kalendář plný nesrozumitelných značek a termínů. Otec neplýtl penězi na zbytečné dekorace, protože tam za ním stejně žádní klienti nechodí. Smlouvy s nimi podepisuje ve svém luxusním klubu v Londýně.

V Kirstenině kanceláři to aspoň k něčemu vypadá. Věděla, že když už musí chodit do práce (což bohužel opravdu musí), tak City je ideální. V City jsou peníze a muži, kteří je mají. Potenciální manželé. Kirsten zpočátku překvapilo, že existují i ženy – manažerky podílových fondů. Nic proti tomu – ať se holky klidně stresují, ale není to rozhodně nic pro ni. Jim se to povolání nejspíš líbí, protože všechny nosí krásné kostýmky (od Josepha nebo Calvina Kleina), kabelky Gucci a naprosto fantastické boty na vražedně vysokých podpatcích! Ale pro ni to opravdu není. Jednou si otevřela obrovské noviny a pokoušela se je číst, jenže co si měla počít s informacemi typu, že „BASF kupuje Cognis za více než <=> 3 mld“? Co znamená čisté jmění? Nebo kapitálový trh

a odkup dluhopisů? A co si měla počít se záplavou nesrozumitelných zkratk, kterými se noviny jen hemžily? „ECB hledá přísnější pravidla eurozóny.“ „Írán nevpustí inspektory IAEA.“ Proč to ti novináři nevypíšíou? Hned by tomu líp rozuměla!

I když kdo ví.

Maturitu z matematiky udělala na trojku. Svoji učitelku matematiky přímo nesnášela. Byla příšerně nudná a pořád akorát mlela to své: „Sedni si pořádně, Kirsten, a snaž se to brát vážně.“ Proboha proč? Lidi, co berou všechno moc vážně, chodí oblečení jako socky a na čele se jim dělají vrásky. Ředitelka trojkačky nesnášela, protože srážely známkový průměr školy. No a co? Kirsten se houbu zajímala o průměr školy, to je snad jejich problém. Měli ji to líp naučit. Otec jim snad za ty roky zaplatil dost. Přece není úplný idiot, v matice se docela vyzná. Vždycky přesně věděla, kolik má na kontě (a teď spíš kolik tam nemá, protože je 408 liber v mínusu a na kreditkách má 742 liber). To je proti některým kamarádkám pakatel! Nebo proti máti, která si převádí na kreditku i tisícovku naráz a otec to na konci měsíce vždycky zamázne. O nic mu nejde, prachů má dost. Pro Kirsten to dělával taky, a kdyby chtěl, mohl to dělat dál.

Jenže problém je, že už nechce.

Po dvaadvaceti tučných letech naprosté finanční svobody rodiče zničehonic podrazili dceři nohy. To prostě nebylo fér!

Vzali si do hlavy, že prý se Kirsten musí víc osamostatnit. Otec vrčel, že nemíní dřít jako negr, aby mohla být dceruška od rána do večera v rauši. To bylo samozřejmě směšné a navíc rasistické. Jednak pracoval rád, protože co si pama-

tovala, nic jiného nedělal! A že si sem tam dala šluka trávy, to snad neznamená, že je od rána do večera v rauši. Jemu šlo o něco jiného – nemohl jí zapomenout ten večírek, který doma uspořádala, když oni si na lodi užívali stříbrnou svatbu. Řvali na ni, že tenhle mejdan byl poslední kapka. Že prý stokrát nic umožnilo vola! Kirsten to nechápala. Jaké nic, jakého vola? Koho tím mysleli? Jo, jasně, párkrát jí hrozil vyhazov ze školy, párkrát jim škrábla auto, no a pak ten neplánovaný výlet do jižní Francie s partou hippíků, které poznala v Glastonbury, ale za to všechno se omluvila a oni jí přece odpustili! Kvůli těm prázdninám teda nemuseli už vůbec tolik vyvádět, volat policajty a dělat z toho únos nebo útěk z domova – ještě to tak! Prostě to byla jen sranda. A od nich nebylo fér vytažovat tyhle staré historky a předhazovat jí je jako důkaz její nezodpovědnosti a lehkovážnosti.

No a ten jejich výlet lodí byl taky kapitola sama pro sebe! Chovají se jako burani. Tak co jako čekali od ní? Když oni loď, tak ona mejdan. Když být buranem, tak pořádně. Je pochopitelné, že se večírek musel zvrhnout, zvlášť když pověsila pozvánku na facebook, ať přijde, kdo chce. Čekala, že to přiláká někoho fakt zajímavého, a ne že uvidí pořád ty samé ksichty, taková nuda!

Navíc to nebyla jen její vina. Její mladší brácha Darryl si domů přitáhl snad deset lidí ze školy a spolu vychlastali všechno tátovo víno. Jenže Darryla si rodiče v životě nerozhází, protože drahoušek studuje politologii v Oxfordu, a tak by přece žádné špatnosti ani nebyl schopen! Už v něm vidí budoucího premiéra, koukají na něj jak na svatý obraz a hltají každé jeho slovo! Ano, Kirsten připustila, že do otcova

drahocenného akvária se nejspíš vymočili její kamarádi, ale kdo mohl tušit, že to tak dramaticky změní pH vody a všechny rybičky pochcípají?

Po tom večírku se otec div neudusil vzteky (dorazilo ho, když zjistil, že mu někdo pozvracel luxusní polobotky od Burberryho) a začal křičet, že je nejvyšší čas, aby si našla práci, přestěhovala se do Londýna a šla někam do podnájmů. Kam? K někomu z těch ubožáků, co mu nachcali do akvária? To jí připadalo od otce nespravedlivé. Povídal, že už by se měla postavit na vlastní nohy. A ještě si ironicky přisadil, že odteďka už nejspíš nebude chodit v luxusních teniskách od Kurta Geigera, když už jí je nebude platit. Ha ha ha, moc vtipné.

Kirsten musela po pravdě říct, že jí tátova slova hluboce ranila. Vždycky si myslela, že ho těší, že s nimi Kirsten ještě bydlí. Že jí má rád a že je jeho malá holčička. Třeba není tak chytrá jako Darryl, ale roztomilejší je určitě. To jí přece vždycky říkal – jak je hezoučká.

Otec pak všude důležitě vykládal, jak jí zařídil práci v City, ale to nebyla pravda. Snad měla papír z Thames Valley University, ne? Jasně, škola nic moc, ale přece jen se jí titul diplomované specialistky a profesionální hostesky fakt už jednou hodil, když v práci pomáhala chystat vánoční večírek. Všichni žasli nad jednohubkami servírovanými na zrcadlových tácech, a to byl zrovna její nápad. Na takové věci měla prostě talent, a až se vdá a nastěhuje do nějaké úžasné vily, bude pořádát absolutně super večírky! Bude hostitelka jedna báseň! Nejlepší z nejlepších! A pak pozve rodiče a táta na ni bude strašně pyšný, až ji uvidí v blyštivých šatech mezi nóbl lidmi. Vážně ji mrzelo, že i když má titul a vzdělání, tak táta

stejně všem tvrdí, že tu práci v City dostala jen díky němu. Prý ještě štěstí, že má plno dlouholetých přátel a ti mohli zatahat za příslušné provázky.

I když... Kirsten se pobaveně ušklíbla, že s tím taháním nakonec nebyl zase tak daleko od pravdy. Ten dědouš, s kterým její otec hrával golf, chodil na večere a sedával za jednacím stolem, o ni rozhodně měl zájem. Mimořádný zájem, a to nikoli pro její titul diplomované specialistky, ani kvůli obchodním vztahům s jejím otcem. Daleko víc se mu líbily její hedvábně lesklé, dlouhé blond vlasy a stejně hedvábně hebké opálené nohy. Při pohovoru se skoro ani nepodíval do životopisu, zato nemohl odtrhnout oči od jejích plných čtyřek. Bylo mu fuk, že absolvovala kurz pro hostesky se samými výbornými. Víc ho zajímal výsledek devadesát šedesát devadesát. No byl to hnus, vždyť byl nejspíš stejně starý jako její otec!

Pobuřovalo to i tu paní, co vedla přijímací řízení. Pořád vzdychala a převracela oči v sloup. Kirsten jí bylo skoro až líto. Byla taková příčinlivá a pečlivá, dokonce si pro Kirsten připravila seznam otázek a ona by je bývala i mileráda zodpověděla, ale nedostala příležitost. Ten vypelichanec pořád vtipně kvákal, že prý „Kirsten má v životopise jistě plno informací, na něž může být pyšná. Vsadím se, že tohle děvče je ochotné sem tam udělat i něco nad rámec pracovních povinností, nemám pravdu?“ Paní jen zamumlala cosi o nevhodném chování a žalobě, ale on se jen smál. Kirsten si říkala, že ta paní asi dobře ví, proč je tak oddaná své práci, protože s tím, jak vypadá, jí ani nic jiného nezbývá.

Otec měl v jednom pravdu. Práce jí skutečně rozšířila

obzory a pomohla jí dospět. Nicméně postavit se na vlastní nohy jí nepomohla.

Žít a pracovat v City bylo drahé. Tak třeba v pátek: taxík do práce ji stál třicet liber. Měla kocovinu a vůbec si netroufla jet autobusem nebo metrem. Představa, že by hned vedle sebe musela čichat něčí větry nebo dech páchnoucí po česneku, případně nemyté podpaží, jí byla odporná. Vadily jí i vymydlené a navoněné ženské, protože se stávalo, že některé to slušelo víc než Kirsten, a to jí dokázalo zkazit náladu na celý den. Vlastně bude lepší, když si vezme taxi i dnes. Strašně ráda se dívala z taxíku do výloh.

A tam bylo tolik nádherných věcí! Kabelky od Alexandra Wanga, pro které by umřela, prádlo Agent Provocateur, u kterého se vždycky roztrásla vzrušením, pak nadčasová klasika v podobě pláštíků Burberry, půvabné šaty od Stelly McCartney a střevičky Miu Miu, pro které by neváhala ušlapat vlastní babičku, jen aby se k nim dostala. Bylo neskutečně vzrušující, když člověka pořád obklopovaly tak pohádkově krásné věci! Kirsten je všechny chtěla. Potřebovala je! Jenže s platem jednadvaceti tisíc tří set liber ročně, ze kterého měla platit nájem, jídlo a taxíky, by si to v životě nemohla dovolit. Nechápala, jak některé holky, které znala ze školy, dokážou s platem vůbec vyjít. Gemma Kirková pracuje jako novinářka a bere šestnáct tisíc. To je přece šílené, proč si neřekla o víc? Taková hlava! A Ellenor Carter-Jonesová si dokonce nevydělává ještě vůbec nic, protože chodí na medicínu a čekají ji nekonečné roky školy. Bože, k čemu jí to bude? Než dodělá všechny atestace, dočista jí vyschnou vaječníky a bude se moct jít leda tak klouzat!

A co teprve taková Rebecca Ellis, která pracuje pro charitu a musí vyjít s jedenácti tisíci! Čiré šílenství! A to jim všem prorokovaly učitelky velkou budoucnost, kam až to jednou dotáhnou!

Ano, Kirsten věděla, že některé vyjdou s mnohem menším platem, ale holky jako ona ne.

Ne snad že by od svých milenců brala hotové peníze, kdepak, přece není prostitutka. Ale když jí zatoužili věnovat dáreček, proč jim v tom bránit? A pokud skutečně nechápali její náznaky, jaké konkrétní věci by jí udělaly radost, stačilo je poprosit o dárkový poukaz příslušného obchodu. Na tom přece není nic špatného. Za osm měsíců, co pracuje v City, si nemusela obstarat prakticky nic jiného než vložky k snídani a menstruační tampony. Muži zbožňují, když jí můžou pořídit něco na sebe, a dělá jim stejnou radost ji z toho pak svlékat. Je to pro ně něco jako značkování teritoria. Pro každého milence měla obvykle vyhrazený jeden den v týdnu, protože je třeba skloubit jejich rodinný život s jejím společenským programem. Jistě snili o tom, jak nosí oblečky od nich i ve dnech, kdy s nimi není. Kupovali jí kabátky, které ji měly zahřát, prádélko, které zase rozpalovalo je, no a vlastně i všechno ostatní. Jak že to nazval její bratr, když uviděl náramek od Tiffanyho, který jí věnoval Brian? Zeptal se jí, kde ho vzala, a ona ho odbyla, ať se laskavě nestará. Darryl hned uhodl, odkud vítr fouká, ale zachoval se jako frajer a ani nevyhrožoval, že to řekne doma. Prohlásil, že je nutno na to pohlížet jako na ekonomické odškodnění. Muži většinou pobírají vyšší plat než ženy, a to za tutéž práci, což samozřejmě není spravedlivé. Kirsten tedy získává část jejich

výdělku nazpět. Má na to právo. V podstatě je feministka, když se na to člověk podívá ze správného úhlu!

Líbil se jí bratrův úhel pohledu na věc. A necítila potřebu zdůrazňovat, že v životě neměla sex s člověkem, který by byl ve stejném postavení jako ona (na asistenta by se ani nepodívala). Není prostitutka, protože má všechny svoje milence ráda, nebo jí jsou přinejmenším sympatičtí. Momentálně má tři. Minulý měsíc byli čtyři, ale Alana Edwardsona musela pustit k vodě, protože začínal být až příliš zamilovaný a pořád mluvil o tom, že kvůli ní opustí manželku. Proboha, proč by takovou hloupost dělal?

Alan byl první milenec, kterého si v City našla, a skutečně šlo o poměrně podřadnou sortu. S trochou nadsázky se dalo říct, že to bylo podobné, jako když začnete průměrným krevetovým koktejlem s lacinou majonézou a pak přejdete k mnohem vybranějším lahůdkám. Alan byl ze všech mužů, se kterými souložila, zaprvé nejmladší, zadruhé nejméně pohledný a zatřetí nejnudnější. Proto mu tak neskonale lichotil její zájem a prakticky ji prosil na kolenou, aby jí směl něco koupit. Svést ošklivého muže bylo odjakživa nejjednodušší. Navíc hlupáka. Neměla sice nic proti tomu, aby ji zahrnoval dárky, jenže musela časem uznat, že o manžela s pleší a brýlemi nijak zvlášť nestojí. Jeho ženě nejspíš stačí vila v Chiswicku a usedlost v jižní Francii, ale Kirsten by ráda víc. Ano, peníze jsou důležité, to není žádná hanba, ale když už se má kvůli nim vdát, chce taky pohledného manžela. Někoho jako Jules. Ten je z nich ze všech nejhezčí. Absolutně bez diskuze.

Upřímně řečeno ji trochu přivádělo do rozpaků, když ji náhodou někdo viděl s některým z ostatních milenců. Dáva-

la pozor, aby ji brali do restaurací, kam si její známí v životě nemůžou dovolit zajít, takže v tomhle ohledu to bylo celkem bezpečné. Ale stejně ji dvakrát někdo načapal. To bylo příšerné! Jednou byla s Brianem v butiky Harvey Nics a vybírala si šaty, když mezi regály narazila na bývalou spolužačku z univerzity, která tam přišla nakupovat s matkou. Kirsten předstírala, že Brian je její otec. Podruhé to bylo mnohem těžší. Tentokrát však nešlo o restauraci ani butik, ale jela s Markem Deallym výtahem. Mark Deally byl ambiciózní, začínal si u nich ve firmě budovat dobrou pozici v rámci blízkovýchodní sekce, měl velký potenciál a taky velký pupek (ovšem malého pindoura!). Kirsten mu zrovna upravovala kravatu, když tu se otevřely dveře a kdo do nich nevstoupil! Jake Mason!

Jake Mason byl skutečný krasavec, který se jí líbil už na škole, ale pochopitelně mu to nikdy nedala najevo. Byl naprosto nádherný, vtipný, chytrý a měl úžasný úsměv. A usmíval se často. Co čert nechtěl, získal místo ve stejné společnosti jako Kirsten. Když k nim před pár měsíci nastoupil, nabídl jí, jestli by spolu nezašli na sendvič, ale Kirsten musela odmítnout, protože už mezitím slíbila Brianu Fordovi, že spolu zaběhnou vedle do hotelu na polední rychlovku (a tím nemyslela oběd). Jake řekl: „Tak tedy někdy jindy,“ a přestože přikývla, víckrát už pozvání nezopakoval. Ostatní sekretářky byly z Jakea totálně pař. Prý půjde ve firmě rychle nahoru a za pár let bude mít na starosti celý Blízký východ, v což Kirsten doufala, protože by se ho pak mohla zeptat, co s tím Blízkým východem pořád všichni mají. Věděla, že jde o velkou věc, a zrovna jemu to velmi přála. Trochu jí při-

pomínal Julese. Nebyl to žádný arogantní týpek jako většina ostatních. No a Jake nastoupil do výtahu a tak zvláště se na ni podíval. Ale vždyť se s Markem Deallym ani nelíbala, čistě mu jen upravovala kravatu! Jenže on se na ni stejně kouknul tak divně, jako kdyby věděl, že mu ho zrovna před chvílí na záchodech kouřila.

Zatvářil se, jakoby šlápl do něčeho slizkého.

„Tak jak to šlo?“ nemohla to vydržet Stephanie.

„Skvěle!“ vykřikla Pippa a jen těžko skrývala radostné rozrušení. „Rovnou jsem dostala objednávku! Ani si nevzali čas na rozmyšlenou, což bylo tak nejvíc, v co jsem doufala. Ale oni mi div ruce neutrhali!“

„Já to věděla!“ zajásala Stephanie, která ve schopnosti a fantazii své přítelkyně věřila víc než Pippa sama.

Celé roky šmejdila Pippa po bazarech a prodejnách látek a krejčovských potřeb a nakupovala zajímavé látky a krajky. Zbožňovala hebké pohlazení sametu, jemné vrzání filcu, čistou krásu bavlny i luxusního hedvábí. Pippu dokázala nadchnout plátěná kostička či kousek juty stejně jako malíře paleta nebo hudebníka nástroj. Dokud žila s Dyanem, ukládala si svoje poklady do hostinského pokoje, ale nic moc s nimi nepodnikala, nanejvýš si občas oblékla zajímavé staré

šaty nebo olemovala dětskou peřinkou krajkou, ale jinak nic, až jednoho dne objevila úžasnou nabíranou sukni z padesátých let za pár liber. Ze všeho nejvíc se jí na ní líbil vzor, a tak ji rozpárala a ušila z ní nejdřív sáček na kolíčky a pak pár pytlíčků na bonbony pro kamarádky Chloé, které přišly na oslavu jejich třetích narozenin. Pytlíčky měly takový úspěch, že si je všichni nechali na památku. Šest maminek se ptalo, kde je Pippa koupila, a když jim přiznala, že je sama ušila, upřímně žasly. Byla nadšená, že se jí podařilo vdechnout dávno nepotřebné věci nový život, a tak se hned ponořila do bohaté sbírky v komoře, aby ušila něco dalšího.

Brzy zjistila, že nabírané sukně z padesátých let poskytnou tolik materiálu, že z jediného exempláře může našít plno věcí: začala kabelečkami a sáčky na kolíčky a později přidala pestrobarevné vlaječky, kokardy, brože, zástěry, ubrousky, nákupní tašky a podobně. Ve světlých chvílích byla sama se sebou spokojená, že jsou všechny její výrobky nesmírně roztomilé, krásné a naprosto originální, ale jindy zase propadala malomyslnosti, že takové kýčovitě prkotiny dělá kdejaká ženská na mateřské, která má náhodou šicí stroj. A tehdy musela rázně zasáhnout Stephanie a ujišťovat ji, že právě ty její věcíčky mají ohromný šmrnc, jsou jedinečné a v obchodě by šly na dračku. Vysvětlovala jí, že takové módní doplňky jsou přímo ztělesněním starosvětského klidu a nadčasových hodnot a že by si je určitě spousta lidí ráda koupila.

„Budou jim připomínat dětství, kdy skákali panáka a přes švihadlo a hladili si heboučká káčata a ještě neexistovali žádní pokémoni ani dryáčnické videohry a v televizi se mluvilo slušně,“ tvrdila Stephanie.

Pippa by jí to ráda uvěřila, jenže věděla, že Stephanie to možná říká jen z lásky k ní a že taky žije tak trochu ve zlaté kleci, takže kdoví jak vůbec ještě vnímá běžnou tvrdou realitu. Tím ji nechtěla kritizovat, jen si uvědomovala, že Stephanie se tvrdou realitou zabývat nemusí, tak proč by to dělala?

„A měl by o to dneska ještě vůbec někdo zájem?“ přemítala Pippa zamyšleně.

„Každá máma v téhle zemi by si něco takového chtěla koupit!“ dušovala se Stephanie. „Ekologickým aktivistkám se trefíš do noty, že vlastně recykluješ látky, a těm ostatním se bude líbit, že jde o ruční výrobu a mnohdy jedinečné kousky, které nikdo jiný mít nebude.“

„No snad.“

A toho rána Stephanie dokonce prohlásila: „Jestli je na světě nějaká spravedlnost, lidi ze Selfridges se přerazí, aby s tebou podepsali smlouvu na obří dodávku. Tím jsem si absolutně jistá!“

Pippu to moc neuklidnilo, protože o existenci spravedlnosti měla svoje pochybnosti, ale nemohla to říct nahlas, protože Stephanie v ni naopak slepě věřila.

„Zrovna jdu z jednání! Ještě jsem v obchoďáku. Vůbec nemůžu trefit ven, tak ti rovnou volám.“

„Všechno mi honem vyprávěj!“ pobízela ji Stephanie.

„Ale nevolám nevhod?“ Pippa totiž slyšela v telefonu nějaké veselé švitoření.

„Pořádám dopolední kávu pro maminky z Freddieho třídy,“ vysvětlovala Stephanie. „Počkej moment.“ A Pippa slyšela, jak Stephanie přítelkyním říká: „Omluvíte mě na chvíli? Musím to vzít, jde o důležitý hovor. Nabídněte si zatím čaj

a kávu podle chuti a koláčky. Jsou čerstvé, zrovna jsem je vytáhla z trouby.“

Pippa úplně viděla, jak Stephi vyběhla z kuchyně od těch nóbl velezdvořilých paniček, pro které napekla koláče. Nejspíš se schovala v pokoji, kterému říkala knihovna, ačkoli ve skutečnosti tam byly jen dvě malé poličky s knihami, stolek a docela pěkné pozlacené starožitné křeslo, které prodavač inzeroval jako „čtenářské“. Knihy byly vyrovnané podle velikosti a jejich tlusté hřbety prozrazovaly vážný zájem o viktoriánskou architekturu a další seriózní obory. Pippa dobře věděla, že Stephi vždycky před návštěvou oběhne celý dům a ze všech poliček, z kuchyně i konferenčního stolu rychle sesbírá svoje milostné romány. Milovala červenou knihovnu, ale tajila to a za nic na světě by se ke své vášni nepřiznala. Stephi i Pippě bylo osmatřicet (to už je skoro devětatřicet, pouhý krůček od čtyřiceti!) a musely vědět, že v tomhle věku by jim mohlo být úplně jedno, co si kdo myslí o jejich oblíbené četbě, ale Stephanii to jedno nebylo a Pippa ji chápala lépe než kdokoli jiný. Stephanii záleželo i na tom, co si kdo myslí o výšce podpatků, které nosí, i zda připravila ke slavnostní večeři úměrný počet chodů. Někdy se dokonce bála, aby na ni sousedi nekoukali skrz prsty, že nechala před domem přerůst o centimetr svůj trávník. Pippě působilo zvláštní uspokojení, že na nejvyšších příčkách žebříčku všech Stephaniiných starostí, ať už menších či větších, stojí právě ona, a to jen těsně za jejími dětmi. Neskutečně si lebedila, že někomu leží její dobro tolik na srdci, i když to byla „jen“ nejlepší kamarádka, a ne nějaký milující sexy přítel.

Stephi toužila slyšet výsledky jednání do nejmenších podrobností, chtěla si to dokonale užít a vychutnat, stejně jako se Pippa zase strašně těšila, až o nich bude vyprávět.

„Sedíš?“ nadhodila škádlivě Pippa.

„Ano.“

„Takže můžu začít.“ Takhle rituálně začínaly jejich důležité hovory už od dob, co spolu jako malé holky koukaly na rodinný seriál *Jackanory*, sklenici mléka v jedné ruce a sušenku ve druhé. Stephi dočista zapomněla na shromáždění matek, které seděly v kuchyni a čekaly na infuzi životadárné kolumbijské kávy.

„Strašně se jim líbila ta fotoalba a fotorámečky potažené látkou. I vlaječky měly úspěch, ale co si s nimi počnou, to teda nevím. Dneska nabízí vlaječky kdekdo.“

„Jenže ty je umíš ušít se jménem,“ namítla Stephanie. Pippa totiž na obvyklé trojúhelníčky ještě vyšívala písmena, z nichž se dalo sestavit třeba jméno malého oslavence. „Takovým vlaječkovým girlandám žádná máma neodolá.“

„Dokonce mluvili o tom, že by mému zboží vyhradili část výlohy! Chtěli by nostalgickou expozici odpolední čajové párty s vlaječkami, ubrusem, dárkovými sáčky a zástěrkami.“

„No teda!“ vydechla Stephanie. „To je mazec!“

Stephanie málokdy používala expresivní výrazy, a když už, tak jedině ve chvílích nejvyššího vzrušení, radosti nebo úlevy. Kamarádčin úspěch jí vyrazil dech. Byla to i její zásluha, protože koneckonců právě Stephanie přišla s nápadem, aby Pippa povýšila svého koníčka na výdělečný podnik, anebo si jím aspoň přilepšovala. Potřebovala zdroj financí nezávislý na Dylanovi. A byla to právě Stephanie, kdo Pippu

vytrvale přesvědčoval, že má výjimečné nadání a měla by ho uplatnit. Povzbuzovala ji, ať toho ušije víc než jen sem tam nějakou zástěrku nebo ubrousek jako dárek pro kamarádky. Pobízela ji, ať vytvoří profesionální portfolio svých výrobků a zkusí najít někoho, kdo by je chtěl prodávat. Umluvila ji, ať obešle obchodní domy Harrods, Harvey Nics a Selfridges a požádá o schůzku s nákupčím. Pippě by přitom bývalo stačilo ke štěstí, kdyby svoje výrobky prodala na školním doboročinném trhu.

Pippu ve škole považovali za rozený talent a prorokovali jí velkou budoucnost (o níž nepochybovala ani ona sama). Ve škole neexcelovala v ničem jiném než ve výtvarné výchově a biologii a vytvářela tak jedinečná dílka, že po ročním základním kurzu byla přijata na prestižní výtvarnou školu St. Martin's ke studiu oděvního návrhářství. K maturitě prolezla jen díky Stephanii. Ta jí ochotně dávala opsat úkoly z matematiky a angličtiny a Pippa zase na oplátku místo ní pitvala v laboratoři krysu (zatímco Stephi se raději dívala jinam a osvěžovala se vodou, aby neomdlela jako Stephen McCarthy) a zařídila Stephanii také nezaslouženou jedničku z výtvarné výchovy.

Po maturitě získala Pippa s notnou dávkou štěstí místo učednice v poměrně proslulém pařížském haute couture salonu. Kolegové si ji brzy oblíbili, protože byla svědomitá, pečlivá a sršela nápady. Původně tam měla jen vařit kafe a tiše pozorovat ostatní, ale velmi rychle se začlenila mezi ně, vyjadřovala se k látkám a sledovala spolu s nimi trendy, barvy a střihy. Měla cit pro módu a byla velice schopná, takže začala kreslit vlastní návrhy mnohem dřív, než by se

dalo čekat, a majitelům salonu se natolik zamlouvaly, že je začleňovali do své tvorby. Netrvalo ani dva roky a její návrhy se začaly objevovat na nejslavnějších topmodelkách, které brázdily mola v Miláně, Paříži a New Yorku.

Pippy si všimli vlivní lidé, dostávala pozvání do luxusních nočních klubů, restaurací a na večírky. Nosila nejlepší módu (respektive cokoli si oblékla, stalo se trendem). Zнала se s návrháři, umělci, fotografy a hudebníky. Byla prostě v kurzu.

Dnes jí to všechno připadalo jako pradávna minulost.

Kariéru jí přetalo její vášnivé srdce. Věřila ve své nadání, o něm nebylo nikdy sporu, ale věřila také v to, že k naprostému štěstí nevyhnutelně potřebuje také lásku. Obdivovala ženy, které si dokážou neúnavnou prací prošlapat cestu vzhůru, ať už v jakékoli oblasti, a s úžasem hleděla na amazonky, které se rvaly o své místo na slunci, ale nemohla si pomoci – nedokázala zavírat oči před tím, že tyhle ženy za svou neústupnost platily krvavou daň. A tuto cenu ona platit nechtěla. Dlužno říct, že podle Pippy neměli ani muži svůj úspěch zadarmo. Stačilo se podívat na manžela nejlepší kamarádky, aby viděla, jaké oběti si kariéra vybírá bez ohledu na pohlaví. Julian se málokdy dostal na narozeninové večírky svých dětí, nevybavoval si, jakou barvou mají vymalovanou ložnici, a když jeho matka dožívala poslední stadium rakoviny na luxusní (někdo by řekl až snobské) klinice (za jeho peníze), stihl se za ní dojet podívat za ty čtyři měsíce všehovšudy čtyřikrát. To i Pippa u ní byla častěji, nemluvě o Stephi, která za ní jezdila pořád. Julian nechodil do nemocnice rád. Jednak nemohl snést pohled na matku, které rychle ubývalo sil a on jí nemohl nijak pomoci, a jednak

tam musel vypínat mobil, takže byl nedostupný pro kolegy a šéfa, což ve firmě nelibě nesli.

Hledal snad lék na rakovinu, která zabíjela jeho matku? Ne, Julian nakupoval a prodával akcie. Úspěšně, to musela Pippa uznat, ale v tom byl právě kámen úrazu. Za oslnivou kariéru člověk vždycky platí, a to příliš vysokou cenu.

Pippa byla veskrze romantická duše a věděla, že si nedokáže užít svůj drahý loft, firemní stříbrnou kartu ani vybrané šampaňské, pokud nebude s kým. Nejradši by měla obojí, luxus i milence, ale pokud by se dostala do situace, kdy by si musela kvůli postupu v kariéře vybrat jedno nebo druhé, bez váhání by dala přednost lásce.

Například když poznala na jednom extravagantním módním večírku francouzského muzikanta Philippa a on jí vzápětí (ještě téhož večera, než hodiny odbily půlnoc) nabídl, ať se k němu přestěhuje na jeho hausbót *Le Bleu*, sotva si stihla sbalit kartáček na zuby a doslova letěla vstříc té romantické vidině. Jmenovali se stejně, to přece musel být osud! Měl pronikavé tmavohnědé oči, které jako by viděly až do nejhlubšího nitra duše, která v jeho přítomnosti celá pookřivala a jásala. Pippu ani na okamžik nenapadlo, jak jí kočovný život na Seině zkomplikuje dojíždění do práce.

Brzy se však ukázalo, že kotvit jednu noc v přístavišti nedaleko Eiffelovky a druhou v Port d'Arsenal u katedrály Notre Dame je sice třeslutě romantické, ale kdo se má pořádkem orientovat, kde se ráno vlastně vzbudí a kam má utíkat na metro? Výsledkem bylo, že se Pippa málokdy dostavila do salonu včas, aby stihla společnou ranní černou kávu a croissant. Jednoho večera Philippe beze slova kormidloval

svou *Le Bleu* přes Corbeil až do Melunu. Když se Pippa ráno vzbudila, pochopitelně se mohla rozplývat nad půvabem městečka, které bylo skutečně *très jolie!* A nad zámkem Vaux le Vicomte, který by určitě stál za návštěvu, a nad tím, že její úžasný Philippe ví, že byl postaven v letech 1658 až 1661 pro ministra financí Ludvíka XIV., jenže jak se odsud měla dostat do práce? Philippe ji přemluvil, ať se na to pro jednou vykašle. Ať mu radši zůstane ležet v náručí, přesněji řečeno sedět na penisu, protože měl rád, když byla Pippa nahoře, zatímco jí samotné to spíš nevyhovovalo. *Le Bleu* totiž měla nizoučkou kajutu a Pippa pořád narážela hlavou o dřevěný strop. Koupelnička byla také jen velice úsporná, v maličkém kuchyňském koutě se nedalo kloudně vařit a ještě se u toho Pippa každou chvíli spálila. Záhy se prostě ukázalo, že život na lodi není zdaleka taková idyla, jak si Pippa představovala, a to ani s Philippem. On byl sice dál romantický svůdce, jenž svými pronikavými očima sráží ženy na kolena, ale už to byly jiné ženy, nikoli Pippa.

A tak se kvapem vrátila do Paříže, kde jí ten první praštělý milostný úlet (a hlavně absenci v práci) odpustili. Francouzi lásce rozumí a vědí, že takové drobné drama může mít na umělkyni blahodárny vliv.

Jenže potom Pippa poznala Jacoba. Jacob byl nadaný módní fotograf z Kalifornie, který přijel do Francie na studia. Pippa se domnívala, že se k sobě budou díky svému povolání líp hodit, jenže se ukázalo, že Jacob radši než fotografie studuje ženy samotné. Po Pippě nechtěl nic jiného, než aby občas rozhodila nožky a aby díky ní získal kontakty. O lásku mu nešlo a i po dvou letech tvrdil, že jsou jen kama-

rádi. Pippa s ním jen kamarádka být nechtěla, a tak od něj raději odešla.

Odjela rovnou na letiště a vrátila se domů. Vzpomínky na Philippa a Jacoba jí Paříž znechutily a už tam nemohla žít. Žraloci francouzského módního průmyslu nedokázali pochopit, proč udělala stejnou chybu dvakrát za sebou. Aby se spálila jednou, to se stát může, ale dvakrát – to už je nemoc. Její šéfstvo v Británii si zase myslelo, že její jedinou vášní mělo a má být jen umění. Byli to samí workholici a mučedníci svého povolání, a tak se jim zdálo, že Pippa postrádá zápal. Pippa byla přesvědčená, že jakmile se vrátí do Londýna, zkušenosti z haute couture salonu jí zajistí teplé místo u některého proslulého návrháře nebo že aspoň dostane příležitost navrhovat cenově dostupnou módu. Ale nakonec nemohla najít vůbec žádnou práci srovnatelnou s tou, kterou tak lehkomyšlně opustila. Její původní zaměstnavatele totiž rozlítilo, že si dostatečně nevážíla příležitosti, kterou jí poskytl, a neváhali o tom informovat každého potenciálního zájemce, který si k nim zavolal pro reference. A ty ostatní odradilo zase to, že Pippa má až příliš dobré vzdělání a zkušenosti, takže by ji práce v malém studiu třeba brzy začala nudit.

„Dejte mi šanci a já vám dokážu, že ne,“ prosila Pippa, ale marně. Personalista jí vždycky vrátil její skvělý životopis a neuvěřitelné příležitosti dal vane.

Po měsících pátrání po inzerátech a putování po zprostředkovatelských agenturách, kdy s sebou stále vláčela portfolio z jednoho módního domu do druhého, Pippa konečně zakotvila. Našla si práci módní nákupčí v obchodním domě na Bond Street, který zrovna zažíval pozvolný ústup ze slávy.

Dali jí na srozuměnou, ať kouká být vděčná za to, že může nakupovat plavky a plážové zboží, a pokud půjde na záchod, musí o tom vyzrozumět šéfovou na patře. S jejím vynikajícím životopisem si nikdo hlavu nelámá, ale zato jí vysvětlili, že má nárok chodit do kantýny a jednou týdně k podnikovému ortopedovi, což by prý rozhodně měla využívat, protože stát celý den na nohou je fuška.

Pippa se mezitím oklepala z neúspěšných vztahů, což trvalo kratší dobu, než jakou si hledala zaměstnání, a velmi záhy začala randit s různými muži. Jenže se ukázalo, že jsou si podobní jako vejce vejci. Už to třeba nebyl Philippe nebo Jacob, ale Tom, Dick nebo Harry, ovšem povrchní sukničkáři a sobci byli všichni do jednoho. Patřili k sortě mužů, kterým by se měly ženy zdaleka vyhnout, a přesto je přitahují jako magnet. Podle všeobecně přijímaného pravidla lidé instinktivně dokážou rozpoznat nebezpečí, anebo se poučí na základě špatné zkušenosti, ale Pippa byla nepoučitelná. Platilo, že čím ostřeji řezaná tvář, tím tvrdší srdce.

Pippa nadále věřila, že člověk vybuduje úspěšnou kariéru snáz, když mu po boku stojí milující partner, a také že příliš oslnivá kariéra vyžaduje oběti, které nebyla ochotna přinášet. Na rozdíl od předchozích let už si však nemyslela, že by její ideální životní druh musel být nutně snědý, vysoký a uhrančivě krásný. Její životní láskou se kupodivu stala malá roztomilá blondýnečka Chloé. Pippa už si nepřála nic jiného, než aby si mohla brát v práci dovolenou na každé školní prázdniny a kutit si celé dny s malou dcerkou na jejich malé zahrádce.

„Mám začít hned, protože chtějí...“

„Promiň, Pippo, chvíličku vydrž,“ omluvně ji zarazila Stephanie.

Pippa ve sluchátku slyšela, jak se jedna z matek Stephanie ptá, jestli nemá organický hnědý cukr, protože na bílý rafinovaný má bohužel lehkou alergii. Stephanie jí odpověděla, že jak hnědý, tak bílý (oba organické) najde v cukřenkách hned vedle smetany. Ano, v bílém džbánečku se žlutým proužkem je smetana, zatímco v tom s červeným proužkem je odstředěné mléko a správně, ve džbánečku s modrým proužkem je plnotučné mléko. Stephanie nedala najevo ani stín netrpělivosti nebo rozladění, že ji ta ženská neváhala pronásledovat až do knihovny. Pippa si pomyslela, že dáma dost prudí, a kdyby měla všech pět pohromadě, poradí si sama a nemusí hostitelku otravovat, aby kolem ní skákala. Stephi je úžasně starostlivá a vždycky jí leželo na srdci, aby potřeby všech byly uspokojeny dřív, než je dotyční stihnou vůbec zformulovat, ale to snad neznamená, že její dobré vůle bude zneužívat kdekdo. Na druhou stranu si Pippa uměla přiznat, že ji to teď rozladilo možná právě proto, že zrovna chtěla mít Stephanii sama pro sebe, aby jí dopodrobna vylíčila své úspěšné tažení, a na její ostatní přítelkyně momentálně prostě žárlila.

Mezitím se Stephanie vrátila k telefonu. „Prosím tě, promiň. Asi se chovám k návštěvě poněkud nezdvořile. Strašně ráda bych s tebou visela na telefonu celé dopoledne, ale musím bohužel běžet.“

„Jasně, chápu. Máš plný dům ženských a jedné ještě ke všemu hrozí ukrutná kopřivka z rafinovaného cukru.“ Pippa ani na okamžik nevěřila, že by dotyčná trpěla nějakou alergií. Nejspíš jen drží dietu. Ale jak znala Stephanii, potřebovala se

o svoje hosty starat a byla by při rozhovoru s Pippou stejně jako na trní. „Já zatím seběhnu do potravin a honem si koupím něco za odměnu,“ dodala vesele, jako by se nic nedělo.

„Večer se u tebe zastavím, ano? A ty mi všechno převyprávíš, slovo od slova,“ navrhla Stephanie.

„Ne, dneska večer nechod, to nejde.“

„Proč?“

„Musím do zítřka spíchnout vzorovou zástěru s proužkem. Slíbila jsem to nákupčí v Selfridges.“ Po pravdě řečeno, Pippa pózu pilné včelky teď trochu přehrávala. Ve skutečnosti se jí dotklo, že Stephanie není k mání, když ona zrovna potřebuje, a tak ji za trest nechá čekat. Pippa na sebe nebyla zrovna pyšná, že je na ní tak strašně závislá, a umiňovala si, že s tím musí urychleně něco dělat. Ale až zítra.

„Aha. No páni! Super.“ Stephanie na sobě nedala znát, jestli kamarádčinu drobnou jedovatost pochopila, a pokud ano, přešla ji mlčením. „Takže zítra. Budu si muset zařídit hlídání, protože Julian je pryč, ale to se zvládne.“

„Bezva! Všechno ti vyklopím!“

„Dovezu šampus. Jsem na tebe tak pyšná!“

5

Do půl dvanácté se všechny matky, co byly u Stephanie na návštěvě, postupně zvedaly a odjížděly. Zrovna vyprovázela tu poslední, když přišla paní Evansová uklízet. Většina matek měla na poledne smlouvenou další schůzku jinde, a tak se potřebovaly zajet domů přepudrovat nebo převléknout. Na jiné čekal osobní trenér či nějaká „úžasná šikulka“, která jim šije závěsy do druhého salonku. Pippa si z toho vždycky utahovala, kde se asi všechny „úžasně šikulky“ schovávají do té doby, než je matky z mansfieldské chlapecké školy „tak náhodou objeví“. Stephanie její sarkastické poznámky nekomentovala, protože jí bylo jasné, že i Pippa je jednou z těch talentovaných šikulek, a jakmile by ji dámy „objevily“ a otevřely jí své tučné šekové knížky, přestala by ohrnovat nos.

Rodině Blakeových už jedna taková šikulka závěsy ušila před třemi lety a Stephanie doufala, že jí ještě hezkých pár let

vydrží. Hodinu s osobním trenérem mívala (bohužel) v úterý a ve čtvrtek hned po tom, co odvezla děti do školy (Julian jí koupil permanentku k Vánocům, i když větší radost by jí udělal luxusní kobaltově modrou pánví značky Le Creuset, na kterou si myslela už dlouho). A na oběd tentokrát nešla, protože její dobročinný klub se scházel na oběd až v pátek. Takže nikam nemusela.

Všimla si, že paní Evansová si přeměřila kuchyň roztrpčeným a až zbytečně kritickým pohledem. Množství nádobí a zbytků po dopoledním dýchánku jí zjevně připadalo nepřiměřené. Pronesla, že začne raději s úklidem ložnic, jako kdyby kuchyň byla v tak zoufalém stavu, že ji snad ani nezvládne. Stephanie se zastyděla a rychle začala skládat všech patnáct šálků, podšálků a talířů do myčky. Nesnědené koláčky uložila do mističky (zbyly tři, takže děti budou mít po škole svačinku) a pak kuchyň přeběhla se smetákem a s hadrem a smetla drobky, aby se paní Evansová zbytečně nezlobila. Takové štěstí – mít paní na úklid (i když ne zrovna z nejpracovitějších). Stephanie si uvědomovala, jak dobře si žije a jaký osud ji potkal. Často za něj děkovala Bohu, a to doslova, protože na rozdíl od mnoha svých kamarádek byla skutečně nábožensky založená a pravidelně chodila do kostela. Pokaždé, když poklekla, cítila úlevu, že může někomu nahore vyjádřit svůj vděk za to, že se má dosud tak dobře. Nevěděla, proč zrovna ji potkalo v životě takové štěstí. Zaslouží si ho vůbec? Doufala, že ano, ale upřímně řečeno cítila, že je to spíš náhoda. Zнала plno úžasných, pracovitých a milých lidí, na které osud seslal stejné tragédie jako na lenochy, pokrytce a podvodníky. Život jí připadal nevypočitatelný jako loterie,

což jí nahánělo strach. Když nevíte, jak si vybudovat trvalé štěstí, jak můžete zabránit tomu, aby se vám svět jednou nezhroutil jako domeček z karet?

Štěstěna byla vrtkavá a Stephanie opatrně proploovala zrádnými vodami a snažila se neudělat chybu.

Ve škole se pilně učila a díky vynikajícím známkám se dostala na Birminghamskou univerzitu. Vystudovala ekonomii. Na rozdíl od Pippy měla i štěstí v lásce, protože nikdy nezažila skutečné zklamání. Ovšem těžko říct, zda to nebylo spíš tím, že se chovala obezřetněji. Stephanie každopádně nepatřila k romantičkám, které by podlehly nutkání utéct do Paříže a následně z ní zase pláchnout. Neměla umělecké sklony (které k takovému divokému a výstřednímu chování mnohdy sváděly) a byla za to vděčná. Umělci mají prostě smůlu, protože se neumí ovládat a jejich bouřlivé city se jim můžou snadno vymknout z rukou. Stephanie se líbilo, že je klidná a rozumná, kvůli tomu možná působila usedle a staromódně. Ale radši být usedlá než měnit s Pippou. Pippa přelétala z květu na květ jako motýl. Chvilí se vznášela vysoko a vzápětí ji něco srazilo k zemi a zašláplo.

S Julianem Blakem se Stephanie seznámila na univerzitě. Také studoval ekonomii, takže měli hned od počátku hodně společného. Několik týdnů ho zpovzdálí pozorovala, než se s ním vůbec dala do řeči. Byla poměrně nesmělá, ale hlavně ho v těch týdnech podrobněji sledovala a hodnotila. Nebyl to sice nejkrásnější kluk v posluchárně (ta čest náležela Eddiemu Blackovi – Pippě se podařilo s ním vyspat, když jednou přijela za Stephanie na návštěvu, jenže už jí pak nezavolal), ale přitažlivý byl. Měl přes metr osmdesát, krásně se usmíval a ve vel-

kých modrých očích se zračila inteligence a smysl pro humor. A Stephanie úplně cukala ruka, jak moc toužila prohrábnout jeho světle hnědé kudrny. Na čele a kolem rtů měl pár uhrů, které si při holení občas rozškrábl, ale kdo tehdy neměl uhry? Stephanie věděla, že mu s věkem zmizí a že z toho kluka vyrostete velice hezký muž (a v tom se nemýlila, takže ještě dnes se jí při pohledu na něj občas tajil dech). Všimla si jeho zálib (tehdy hrál ragby a fotbal, teď spíš chodil na golf a jezdil na kole). Matka jí vždycky kladla na srdce, aby si vzala muže, který pěstuje nějakého koníčka, protože aspoň nebude mít čas páchat nepravosti. Tehdy však Stephanie na svatbu s Julianem nemyslela. Nebo aspoň ne hned. Nepatřila k dívkám, které toužily „prožít bláznivou lásku“. Považovala to za čirou hloupost, která vede jen ke zklamání. Kdepak, Stephanie uvažovala perspektivně.

S Julianem se nejdřív skamarádila. Nastrojila to tak, aby se jako náhodou potkávali v knihovně, za mantinely ragbyového hřiště a ve studentském klubu. Nejdřív na sebe jen ze známosti kývli a postupně se spolu začali bavit. Ani po dvaceti letech se mu Stephanie nepřiznala, že si pozorně nastudovala jeho rozvrh, aby byla vždycky ve správnou chvíli na správném místě. Občas váhala, jestli by mu to přece jen neměla říct. Zalichotilo by mu to? Udělalo by na něj dojem, jak chytře postupovala? Třeba by se tomu spolu po letech pořádně zasmáli. Ale třeba ne, protože by mu možná zbytečně pokazila představu, kterou měl o jejich seznámení on. Podle všeho si dosud myslel, že je svedla dohromady skutečně jen řádka hezkých náhod.

Celý rok mu stála po boku jako nejlepší kamarádka a ani jednou nenaznačila, že by mezi nimi mohlo vzniknout něco

víc. Byla mu dostatečně nablízku a současně si držela odstup, takže mohla Juliana velice dobře poznat.

Zjistila, že je rodinný typ stejně jako ona (manželství na celý život), že chce stejný počet dětí (tři) a že by jim rád zajistil vzdělání na soukromých školách (třebaže ani jeden z nich s tím neměl osobní zkušenost). Dozvěděla se, že má v plánu pracovat v City jako manažer podílového fondu (aha, z toho by tedy platil ty soukromé školy, a třebaže jí náplň práce manažera podílových fondů nebyla tak docela jasná, věděla, že je hodně dobře placená). A dál zjistila, že by rád viděl kus světa.

„Ale ne jako baťůžkář, chraň bůh!“ převrátil oči v sloup. „Ani náhodou. Já mám rád na záchodě toaleták a v posteli ženskou, a ne že si budu utírat zadek rukou a z postele vyhánět blechy.“

„Čili bereš jen pětihvězdičkové hotely?“ nadhodila s úsměvem.

„Přesně tak,“ přisvědčil úplně vážně. „Budu tvrdě pracovat, hodně si vydělám a o celou moji rodinu bude vždycky velice dobře postaráno.“

Stephanii jeho neotřesitelná sebejistota nesmírně imponovala. Případal jí spolehlivý a v tomto ohledu se opravdu nemýlila. Svoje slovo splnil do puntíku, takže nikdy nestrádali. Po studiích se chtěl přestěhovat do Londýna, žít tak osm nebo devět let ve Fulhamu a pak se s manželkou a prvorozeným dítětem odstěhovat na venkov. Tam měly přijít na svět další děti.

A přesně tak to také udělali. Po ročním přátelství přišla první pusa v opilosti na večírku. Stephanie i Julian byli připraveni na posun ve vztahu a z přátel se stali milenci. Ste-

phanie už totiž začínala žárlit na Julianovy krátké a přelétavé známosti. Vybíral si samé hezké, ale hloupoučké tvářičky, které ho podle Stephanie nebyly hodny a nesahaly mu ani po kotníky. Naštěstí Julian dospěl zhruba ve stejný čas k podobnému závěru a chytrá a uvážlivá Stephanie mu byla čím dál sympatičtější než jeho lascivní obdivovatelky. Vedle Stephanie byl uvolněnější, protože vnímal její pochopení a respekt. Často říkával, že jsou výborný tým. Že dohromady dokážou víc než každý zvlášť. Dělal mu dobře, že Stephanie rozumí jeho vtipům. Sice nevtipkoval často, ale když už, ne každý to chápal, zato Stephanie vždycky. Občas v ní hlodal červíček pochybností, jestli ji poprvé nepolíbil jen proto, že se zrovna chtěl líbat a nikoho jiného neměl po ruce. To by samozřejmě nebyl zrovna ušlechtilý začátek milostného vztahu, ale co by od devatenáctiletého mladíka zase člověk chtěl. Nejspíš si představoval, že to bude taková docela milá a příjemná pusa, ale určitě ho zaskočilo, že ho vášnivý polibek nakonec vzrušil tak, až se celý roztrásl. Později se jí svěřil, že právě po té puse ho napadlo, že možná našel ženu, se kterou by chtěl prožít celý život. A od té doby už si Stephanie pohlídala, aby ji Julian líbal ne proto, že zrovna nikdo jiný není k mání, ale protože chce líbat právě ji.

Ano, Stephanie Blakeová je prostě dítě štěstěny.

Má laskavého manžela, tři zdravé děti, které miluje nadevše (dokonce víc, než si kdy uměla představit), krásný a skvěle zařízený dům, o jakém se jí ani nesnilo, a její nejlepší kamarádka na světě pro ni chystá výbornou novinu. Stephanie si radostně zamnula ruce. Vypadalo to sice trochu pořouchlé a na veřejnosti by to neudělala, ale v tu chvíli to bylo upřím-

né. Dobrá zpráva od Pippy byla třešničkou na dortu. Však už bylo načase, aby měla Pippa co slavit. Stephanii se ulevilo a spokojeně si vydechla. Ani si neuvědomovala, jak málokdy si pořádně oddychne. Všechno dusí v sobě, stále je stísněná, ale co se dá dělat. Teď může napětí trochu uvolnit. Na světě je přece jen nějaká spravedlnost, a kdo se snaží, je po právu odměněn. Vždycky tomu věřila a ukázalo se, že oprávněně.

Domem se rozdrnčel telefon. Stephanii nejdřív napadlo, že možná ještě jednou volá Pippa, která patrně nemůže vydržet do zítřka a chce jí vylíčit svoji senzací přece jen už dnes. Než však doběhla do haly, sluchátko vzala paní Evansová, která tam zrovna utírala prach (nebo spíš jen šmrdlala prachovkou kolem váziček a ani je nenadzvihávala, jak si Stephanie stihla všimnout). Vzápětí však paní Evansová nazlobeně zavěsila.

„Copak, reklama na výprodej? Akce na nová okna? Kuchyň?“ nadhodila Stephanie.

„Ne. Zase jen ticho.“ Paní Evansová se na svou zaměstnavatelku přísně a současně trochu soucitně podívala. „Myslela jsem, že už vám nevolá.“

„Já taky,“ odvětila Stephanie.

„Myslím, že byste to měla oznámit na policii,“ pronesla paní Evansová teatrálně. Zbožňovala napětí, a protože právě ukončila pětíměsíční tahanice s pojišťovnou (kvůli koberci, který jí údajně zničilo prasklé potrubí – anebo také možná jen převrhnutý kbelík s vodou, záleží, čemu chcete věřit), hledala nové drama, do něhož by se mohla vložit.

Stephanie byla od přírody opačného založení a všem třenicím a rozepřím se raději obloukem vyhýbala. „Ne, myslím,

že to vážně není třeba. Vždyť ten volající vlastně nic neříká, ne? Nevyhrožuje ani není vulgární.“

„Hm, to není,“ připustila paní Evansová trochu neochotně. „Mlčí. Já vždycky zvednu sluchátko, slušně a zdvořile řeknu: ‚rezidence rodiny Blakeových,‘ a ten na druhém konci zavěsí.“

„Takže je to nejspíš omyl,“ chlácholila ji Stephanie.

„Ale proč to neřekne, nezdvořák? A že by se pletl tak často?“

„Třeba to na ústředně přeskakuje. Zavolám tam. Nelamte si s tím hlavu, paní Evansová. Já teď zajedu do obchodu, potřebuju koupit šampaňské. Kamarádka pro mě má nějakou úžasnou novinu, a zítra večer to spolu oslavíme. A tak jsem se vás chtěla zeptat, jestli byste náhodou neměla zítra čas na pár hodin hlídání? Však to znáte, Julian nebývá v úterý večer doma, protože mívají telefonické konference s pobočkou ve Státech. Dostane se domů až po půlnoci, pokud vůbec.“

„Ale jistě, není problém! Vždyť víte, že ty vaše hošíčky miluju. Jsou to zlatíčka,“ chválila je paní Evansová. „Kdyby byla všechna drobotina tak vyceповaná jako vaši kluci, svět by byl hnedle krásnější.“

Stephanii její slova potěšila a radši si ani nepřipomínala, jak všichni tři při snídani odmlouvali a zlobili. Občas nezaškodí si trochu nalhat do kapsy, protože pak je mateřství o něco snesitelnější.

6

Domů se Pippě jelo docela jinak než ráno do Londýna. Zavrhla metro, protože se jí nechtělo vstupovat do útrob Londýna a riskovat kvůli volnému sedadlu ušlapání, a raději se zpátky na nádraží Waterloo prošla.

Po Oxford Street doslova plula jako na obláčku, elegantně kličkovala mezi lidmi ověšenými taškami s úžasnými úlovky z předsezónních slev a pak zabočila vpravo na Regent Street. Už jen to starobylé jméno ji přimělo zvednout hlavu a narovnat se, protože ulice přímo ztělesňovala velkolepou historii a úspěch. Obvykle se tudy Pippa jen sklesle táhla a závistivě se mračila na luxusní zboží ve výlohách, u něhož visely cenovky s astronomickými ciframi. Ale dnes jí rozjásaná aranžmá s velikonočními zajíčky a jehňátky připadala roztočilá a krásná. Dnes ji výkladní skříně ani trochu nestrašily. Naopak, na Trafalgarské náměstí doslova vtančila s rukama